

ŞİİRLERLE
ÖLÜM
VE
SONRASI

BEDEN KAFESİNDEN KURTULAN RUHLAR,
BERZAH'TA KUŞLAR GİBİ UÇUŞURLAR.

— AHMET TOMOR —

ŞİİRLERLE ÖLÜM VE SONRASI

AHMET TOMOR

Adapazarı, 1443 / 2021

© Copyright Ahmet Tomor

22. BASKI

ISBN

978-605-86261-6-4

Baskı, Cilt

Erkam Yayın San. ve Tic. A. Ş.

Tel: (0212) 671 07 00

İsteme Adresi

Tel : (0264) 278 9 278

Gsm: (0543) 278 9 278 (WhatsApp)

info@tomorhoca.com

info@okumayitesvik.com

www.tomorhoca.com

Ahmet Tomor'un sohbetlerine ve bütün eserlerine

www.tomorhoca.com adresinden ulaşabilirsiniz.

İÇİNDEKİLER

SUNUŞ	5

BÖLÜM-1

ŞİİRLERLE ÖLÜM VE SONRASI

Yalan Dünya	12
Ölüm	14
Evden Mezara	20
Kabirde Sorgulama	22
Kabir Hayatı	27
Dünya'nın Sonu	31
Kıyâmet Alâmetleri	35
Kıyâmet	37
Yeniden Diriliş	40
Mahşer	43
Sırat Köprüsü	49
Korkunç Cehennem	52
Güzelim Cennet	58
Cemâlullah	65

BÖLÜM-2

ÖLÜM VE SONRASI İLE İLGİLİ GERÇEK RÜYALAR

Malik Bin Dînar	69
İmam-ı Gazali	71
Selma Hanım	74
Şehitler Ölmüyor	77
Bir Babanın Vasiyeti	79
Yavrum Kur'an Oku	82
Kızını Kabir Azabından Kurtaran Anne	84
İbn'i Âbidîn'in Rüyası	86
Humuslu Şehidin Borcu	89
Aynı Mezarda Yatanlar	92
Ebû Leheb'in Kabir Azabı	93

SUNUŞ

Yüce Allah buyuruyor:

Ey iman edenler! Allah’tan korkun ve her insan yarına (âhirete) neleri gönderdiğine baksın! Allah’tan korkun; çünkü Allah yaptıklarınızı ayrıntıları ile bilicidir.

(Haşr, 18)

Atalarımız, “Ölümden korkmanın ecele faydası yoktur.” demişler. Ölümden korkmanın ecele hiçbir faydası olmadığına göre ölümden değil, mahşer yerinde bizi sorgulayacak olan Allah’tan korkalım ve yarına yani âhiret âlemine sevap-günah olarak neleri gönderdiğimizize bakalım!

İnsanı hayvandan ayıran en önemli unsur AKIL’dır ve aklın aslî görevi, geleceği düşünüp nefis muhasebesi yapmak ve ölümden sonrası için gereken hazırlığı yapmaktır.

Askerler, gerçek savaştan önce savaş tatbikatı yaparak savaşa hazırlandıkları gibi bizler de ölüp mezara girmeden önce, ölüm ve mezar tatbikatı yaparak ölüme ve mezar hayatına hazırlanalım.

Hz. Azrâil tatlı canımızı almaya gelince, “Aman şimdi git, sonra gel.” diyemeyeceğimize ve karanlık kabirde yalnız kalacağımıza göre, güneş batarken en yakın bir kabristana yalnız gidelim.

Kabristana girerken önce selâm verelim. Çünkü onlar bizi görür ve selâmımızı alırlar. Sonra mezar taşlarındaki yazılara bakalım ve yerin altındaki karanlık mezarlarda yatanları düşünelim.

Ya Rab! Kimler yatmıyor ki orada! Ünlü siyâsîler, bürokratlar, komutanlar, iş adamları, kadınlar, erkekler, zenginler, fakirler, gençler, nişanlılar, yeni evliler, yaşlılar, çocuklar ve yeni doğan birkaç günlük bebekler!

Mezar taşlarındaki güçlkle okunan isimlerinden başka hiçbir şeyleri kalmayan ve bir zamanlar bu fânî dünyada yaşayan insanlar!

Gerçekten bir zamanlar onlar da bizim gibi dünyada yani toprağın üstünde yaşıyorlardı. Koştular, oynadılar, güldüler, ağladılar ve sınavlarda terlediler. Sonra söz, nişan derken, evlenip çocuk çocuk ve iş güç sahibi oldular ve belirli makamlara da geldiler.

Sonra? İşte sonrası gerçekten çok hazin! Çünkü yıllarca çalışıp, çabalayıp kazandıkları bütün mallarını, mülklerini ve servetlerini dünyada bıraktılar ve sadece bir kefen bürünüp, yer altındaki karanlık çukurlara göçüp gittiler.

Ya Rab! Sadece bir kefen uğruna değer mi yaşam boyu bir uğraş ve savaş?

Ancak Bir Gerçeği de Unutmayalım!

Ölüm, yalnızca onların kaderi değil ki! Dün onlar bizim gibi idiler, yarın biz de onlar gibi olmayacak mıyız? Ölüm meleği hz. Azrâil, bir gün bizim kapımızı da çalmayacak mı?

Sonra, ölüm ve mezar tatbikatı yapmak için kabirlerin arasına oturalım. Güneşin batışını, havanın kararışını, “Hû” diye esen yelin ve Allah korkusundan titreşen ağaç yapraklarının zikrini dinleyelim.

Kabristandaki yakınlarımızla ve mezar komşularımızla ilgilenelim ve gönül dili ile onlara bizden ne istediklerini soralım. Şu an, onlar bizden ne istiyorlarsa, yarın aynı şeyleri bizim de başkalarından isteyeceğimizi unutmayalım!

Mezar komşularımıza bol bol dua edip ruhlarına Fâtiha okuduktan sonra, yeniden dirilmiş ya da bize son bir fırsat daha verilmiş gibi tekrar dünyaya ve evimize dönelim.

Aman ne olur! Ölümü ve karanlık mezarı unutmayalım ve mezar komşularımızın bizden istedikleri şeyleri kendi elimizle götürmeye çalışalım!..

Abdullah İbni Ömer radiyallahu anhüma diyor ki:

Resûlullah (s.a.v.) iki omzumu tuttu ve bana:

“Dünyada bir garip gibi ya da bir yolcu gibi ol.”
buyurdu. (Buhârî - Tirmizî - İbni Mâce)

Yurdundan, yuvasından ayrı gurbet ellerinde yaşama zorunluluğunda olanlara garip denir. Gurbet ellerinde vatan hasreti ile yanan gariplerin genelde boyunları bükük, içleri hüznü ve gözleri yaşlı olduğundan şımarık, onurlu ve bencil olamazlar. Bu nedenle Peygamberimiz (s.a.v.) çok sevdiği kayınbiraderi Abdullah İbni Ömer’e, “Dünyada bir garip gibi ya da bir yolcu gibi ol.” buyurdu.

Bizler bu dünyada gerçekten garibiz ve yolcuyuz. Çünkü ruhlar âleminden ana karnına ve oradan bu fâni dünyaya geldiğimiz gibi dünyada da kalıcı olmadığımıza göre,

Doğumla başlayan dünya hayatımız bir gün mutlaka ölümle noktalanacak; sonra kefen, tabut, kabir, mahşer ve sırat köprüsü derken yolculuğumuz ya cennet ya da cehennemle noktalanacak.

Gerçi çok hızlı, çok sesli ve çok renkli bir ortamda yaşam savaşı veriyoruz. Öğrenci, işçi, memur, esnaf, kadın, erkek herkes aceleci. Duraklarda sabırsızlıkla bekleyenler, koşar adımlarla yürüyenler ve kırmızı ışıktaki geçenler... Trafik de artık bu ortama uyum sağlayamıyor, sıkışıyor, zorlanıyor ve zaman zaman duruyor.

Ya çalışan hanımlar ve kız öğrenciler?

Onların işi gerçekten çok güç. Çünkü geç kalma korkusuyla çiğnenmeden yutulan birkaç lokmalık ayaküstü kahvaltı; sonra aynanın karşısına dikilip makyaj yapma zorunluluğu.

Ya Rab! Ne işkence, ne çile!

Kıyâmetin alâmetlerinden midir? İnanç ve tevekkül zayıflığından mıdır? İnsanların aşırı lüks ve israfından mıdır? Nedir, nedendir bilemiyorum ama, ölümü unutamayız ve ölümden sonrasını yok sayamayız.

Çünkü devede kuşu gibi başlarını kuma sokup gözlerini kapayanların sadece kendi dünyaları karardığı gibi ölümü unutan ve ölümden sonrasını yok sayanların da sadece kendi kalpleri kararır.

Gerçi bedensel açıdan dünyadaki yaşam koşullarına göre yaratıldığımız için dünyadan tamamen kopamayız ama, her şeyin hayırlısı ortasıdır. Âhireti unutturan dünya sevgisi ve namaza engel olan dünya işleri zararlıdır. En iyisi, dünyada kalacağımız kadar dünyaya ve âhirette kalacağımız kadar âhirete çalışalım ve bu işi belirli bir çözüme kavuşturalım.

Ne yazık ki bazı kimseler malına, mülküne, makamına ve yetkisine güvenip ölümü anmak bile istemiyor. Bazıları da bilim ve teknolojiye güvenip “Uzay çağında ölümün lâfı mı olur?” diyor.

Bazıları da “İşlerin yoğunluğundan ölümü hatırlamaya, abdest almaya ve namaz kılmaya vaktimiz yok ki!” diyor.

Peki Sonuç!..

Allah'ın (c.c.) takdir ettiği vakit gelince makam, yetki hayal oluyor. Mal, mülk, servet ellere kalıyor. Çağdaşlık masalı serap oluyor ve teknoloji çaresiz kalıyor. Abdest almaya, namaz kılmaya ve ölümü hatırlamaya engel olan işler dünyada kalıyor ve Azrâil (a.s.) tatlı canımızı alınca adımız sadece CENÂZE oluyor.

Yüce Allah buyuruyor:

Rabbinizin bağışlamasına ve takvâ sahipleri için hazırlanıp genişliği gökler ve yer kadar olan cennete koşuşun. (Âl-i İmrân, 133)

Babamız Hz. Âdem ve annemiz Hz. Havva, dünya yılı ile bin yıl kadar cennette kaldılar. Yediler, içtiler, gezdiler ve tüm güzelliği ile cennet hayatını yaşadılar. Sonra, şeytanın yeminine kanıp o yasaklanmış ağacın meyvesinden yiyince, aşığaların en aşağısı olan bu dünya gezegenine sürgün olarak gönderildiler.

Cennette sürekli genç, zinde, sağlıklı ve huzurlu bir ortama alışan Hz. Âdem ile Hz. Havva, bu dünyaya uyum sağlayamadılar ve cennet özlemi ile göçüp gittiler.

Ya evlâtları?

Hayvanat bahçesinde doğan ve ormanları hiç görmeyen canavar yavrularının genetik yapılarında ve içgüdülerinde büyük ormanların özlemi olduğu gibi,

Dünyada doğan ve cenneti hiç görmeyen insanların kalıtsal genetik yapılarında ve bilinçaltılarında da cennetteki yaşam koşullarının özlemi vardır. Bu nedenle âhirete inanmayan sapıklar bile, aşırı güzellikler karşısında “cennet

gibi” diye örtülü bir şekilde de olsa cennetin varlığını kabullenme zorunluluğunda kalıyorlar.

İşte! Sonsuz ve sınırsız merhamet sahibi olan Allah (c.c.), bizleri sürgün geldiğimiz bu dünyadan tekrar anayurdumuz ve öz vatanımız olan o güzelim cennete davet ediyor, hem de “koşuşun” buyuruyor.

Ancak dünyadaki yaşam koşullarına göre yaratılan bugünkü bedensel yapımızla suda, uzayda ve diğer gezegenler de yaşayamadığımız gibi cennette de yaşayamayacağımız için, biri küçük ve diğeri büyük olmak üzere iki kıyâmetin kopması gereklidir.

Küçük kıyâmet: İnsanın ölümü yani dünyanın geçici atomlarından yaratılan bugünkü bedensel yapımızın ölüp, çürüyüp aslına yani toprağa dönüşüp sıfırlaması demektir.

Büyük kıyâmet: Dünyanın ve yedi kat göklerin bugünkü yapısının fiziksel ve kimyasal açıdan kökten değişip, âhiret âleminin başlaması ve insanın âhiret âleminin kalıcı ve istikrarlı atomlarından yeniden yaratılması demektir.

İşte bu açıdan baktığımızda! Peygamberler dahil, hiç kimse ölüp yeniden dirilmeden cennette yaşayamayacağına göre, küçük kıyâmetin kopması da ve büyük kıyâmetin kopması da mü'minler için felâket değil, rahmettir. Çünkü küçük ve büyük kıyâmetten başka mü'minleri cennete taşıyacak hiçbir alternatif yoktur...

ŞİİRLERLE ÖLÜM VE SONRASI

YALAN DÜNYA

Yaşadığımız dünyaya bakalım,
Güvenli bir yer mi? Araştıralım!

Boşlukta dönen bir gezegendeyiz,
Her an uzayın başka yerindeyiz.

Kaptansız, yakıtsız bir gemideyiz,
Şu anda kim bilir, nerelerdeyiz?

Böyle bir dünyada güven olur mu?
Garipler, gurbette mutlu olur mu?

Âdem-Havva cennetten sürgün geldi,
Biri Seylân, biri Cidde'ye indi.

Günlerce tevbe edip ağladılar,
Sonuçta birbirine kavuştular.

Ancak, mutlu günleri aradılar,
Dünyaya uyum sağlayamadılar,

Ne yapalım? Başka bir dünyamız yok!
Başka gezegenlerde bize hayat yok!

Yalan dünya bir an durmadan döner,
Yolcuları sürekli iner, biner.

Her doğan ölüp, kefeni giyiyor,
Mezara gidenler, geri gelmiyor.

Hani, nerde? Bizden önce gelenler,
Malına güvenip böbürlenener.

Nerde Ebû cehil, Ebû lehebler?
Muhammed'e eza, cefa edenler.

Hani, nerde Firavunlar, Nemrutlar?
İlâhlık davasına kalkışanlar.

Gerçek mü'minler dünyaya aldanmaz,
Öz vatanı cenneti unutamaz.

Sultan Süleyman'a kalmadı dünya?
Lokman hekimi yuttu yalan dünya?

Demek ki, bu dünya gerçekten yalan,
Sonunda pişman oluyor aldanan.

Uyan kardeş! Sen aldanma dünyaya,
Secde et, yalvar O güzel Mevlâ'ya.

Allah dostları “Yalan dünya” demiş,
Âhiret azığına önem vermiş.

Biz de âhirete önem verelim,
Sadece Allah'a kulluk edelim...

ÖLÜM

Ölüm, tek kelime ve iki hece,
Her an gelebilir, gündüz ve gece.

Ölüm anılınca sakın ürperme!
Aman! Bunun da sırası mı deme.

Belki çok gençsin; ölmek istemezsin,
Ama kadere boyun eğeceksin.

Azrâil'e, sonra gel diyemezsin,
Sözlüyüm, nişanlıyım diyemezsin.

Bak! Yerin altında nice gençler var,
Sınava giderken ölen gençler var.

Ana karnından ölü gelenler var,
Dünyada bir gün kalıp gidenler var.

Rabbimiz ezelde öyle dilemiş,
Her şeyi ona göre düzenlemiş.

Bütün canlılar ölümü tadacak,
Ölüm meleği canları alacak.

Son giysimiz beyaz kefen olacak,
İnsan kendini mezarda bulacak.

Ölümü yasaklayan kanunlar çıksa,
Bütün ülkeler bunu onaylasa,

Kanunlar, kurallar beş para etmez,
Azrâil'e hiç kimse direnemez.

Uyan kardeş, ölüm var gâfil olma!
Sakın kefeni, mezarı unutma!

Benim diyen yiğitler yer altında,
Ölümü tattı Sultan Süleyman da.

İnsana, cinlere emir verirdi,
Kuşun, karıncanın dilin bilirdi.

Nice lokmanlar, hekimler öldüler,
Her biri kara toprağa girdiler.

Ya Rab! Kimse kalmıyor bu dünyada,
En üst makamlarda oturanlar da!..

* * *

Her gün minâreden salâ verilir,
“Filân öldü” diye haber verilir.

Yakında bizim salâmız verilir,
“Ahmet Tomor bugün öldü” denilir,

Kimi acır, “Allah rahmet etsin” der,
Kimi de “Şükür ondan kurtulduk” der!

Bunlar normal ve olağan şeylerdir,
Herkesin başına gelen şeylerdir.

Yeter ki Allah bizden razı olsun,
Kulum desin, canımız feda olsun.

Bir bir gidiyor dostlar ve ahbablar,
Hayal değil, birer gerçektir bunlar.

Uyan ey kardeş! Sen de öleceksin,
Sen de beyaz kefeni giyeceksin.

Ruhsuz bedeninin sırtüstü yatacak,
Dostların ürküp karşıdan bakacak.

Sararıp solacak o güzel yüzün,
Konuşmaz olacak o tatlı dilin.

Cenaze olacak o güzel adın,
Çürüyüp toprak olacak bedenin.

Gel kardeş, ölüm gelmeden tevbe et!
Günahlardan kop, Allah'a kulluk et.

Başını güzel ört, açılma sakın!
Şu yalan dünyaya aldanma sakın!

İhmal etme, vaktinde kıl namazın,
Bir vaktin kazaya kalmasın sakın!

Ölümü, mezarı unutma sakın!
Azrâil'e gâfil avlanma sakın!..

* * *

Ölüm yatağına yattığın zaman,
Hayattan ümidin kestiğin zaman,

Boşa geçen ömrün için yanarsın,
Ah, vah! diye çok gözyaşı dökersin.

Dünyanın son ışıkları sönerken,
Son ümitlerin bir bir tükenirken,

Ürkek ürkek etrafına bakarsın,
Dünyanın yalan olduğun anlarsın.

Sayıli nefeslerin tükenirken,
Hararettten ciğerlerin yanarken,

Gözünden mânevî perdeler kalkar,
Melekler, ruhlar görünmeye başlar.

O anda amel defterin dürülür,
Günahın, sevabın tek tek görülür.

Sevapların nur gibi ışık saçır,
Günahların kapkara dehşet saçır.

O an şeytan imanına saldırır,
İmanın zayıfsa seni aldatır.

Son nefeste, son imtihan olur,
Mü'mine melekler yardımcı olur.

Kalbinde var ise gerçek imanın,
Korkma! Aldatamaz seni şeytanın.

Azrâil uzaklardan belirince,
Korkup ürperirsin onu görünce.

Aklın gider, acı canına vurur,
O anda âşıklar cânân'ı bulur.

Kazanıp kaybettiğin belli olur,
Yerin ya cennet ya cehennem olur...

* * *

Azrâil alınca tatlı canımız,
Solar yüzümüz, donar kanımız.

Yıkıldı hayaller, bitti dünyamız,
Yalan dünyaya biz de aldanmışız!

Kim olursan ol, sonun bu olacak,
Adın sadece cenaze olacak.

Makamın, rütben geçersiz olacak,
Bütün servetin ellere kalacak.

Yardım et Rabbim! Son nefesimizde,
Seni analım her nefesimizde.

Kulum de, yeter! Sana kul olalım,
Dilersen yolunda kurban olalım.

Lütfunla affedip bağışla bizi,
Yakma! Cehennem ateşinde bizi.

Güzel cennetine kavuştur bizi,
Nur Cemâl'inden mahrum etme bizi...

* * *

Duyulunca senin ölüm haberin,
Evine koşar seni sevenlerin.

Bir anda evin düzeni bozulur,
Yavruların gözyaşına boğulur.

Sen öldün, adın cenaze oldu,
Eşin dul, yavruların yetim oldu.

Gelenler tek tek başsağlığı diler,
Sana da Rabbimizden rahmet diler.

Kimi der ki, ne iyi bir insandı,
Kimi der ki, dağ gibi aslandı.

Kimileri kefen, tabut peşinde,
Kimileri mal kaçırma derdinde.

Gerçi bunlar hep olağan şeylerdir,
Her insanın başına gelen şeylerdir.

Sen sırtüstü hareketsiz yatarsın,
Gelenlere şaşkın şaşkın bakarsın.

Bilincin var, bedene sözün geçmez,
Organların sana itaat etmez.

Ah! Elin, ayağın hareket etse,
Onlara bir kez daha sözün geçse,

Ağlayarak saçın, başın yolarsın,
Boşa geçen ömrün için yanarsın.

Gece, gündüz demeden çalıştığın,
Helâl, haram demeden kazandığın,

Belki de sevmediğine kalacak?
Hesabını Allah sana soracak!

İhtirasla sarıldıysan dünyaya,
Namazların kaldı ise kazaya,

Çoktan pişman oldun iş işten geçti,
Tevbenin, yalvarmanın vakti geçti...

EVDEN MEZARA

Kefenin biçilip hazır olunca,
Cenazen dışarı çıkarılınca,

Teneşir üstünde yıkarlar seni,
Bir beyaz kefene sararlar seni.

O kefen ki, son gömleğin olacak,
Kabre giden tek servetin olacak.

Son bineğin tahta tabut olacak,
Lüks oton, kim bilir kime kalacak?

Sen bunları ürpererek izlersin,
Gördüğüm hayal mi, rüya mı dersin?

Ne hayal, ne rüya! Bunlar bir gerçek,
O anda çok kuvvetli iman gerek.

Kefeni giyip, tabuta binince,
Cenazemiz hazırdır denilince,

Hoca dua eder, herkes “Âmin” der,
“Lütfen hakkınızı helâl edin” der.

Sonra yavaş yavaş yola çıkılır,
Sevenlerin tabutuna sarılır.

Hazin bir çıkışın olur evinden,
Eşin, dostun el sallamaz peşinden.

Duygusal anlar yaşanır o anda,
Kalp yanar, gözler yaşarır o anda.

Son kez cicili evine bakarsın,
Dünyaya aldandım diye yanarsın.

Dünyaya tek geldin, tek gidiyorsun,
Hem de kara toprağa gidiyorsun.

Seni önce câmiye götürürler,
Cenâze namazın edâ ederler.

Câmileri seven bir kişi isen,
Beş vakti kılan gerçek mü'min isen,

Câmi seni sıkmaz, huzur bulursun,
Ezan okunurken mutlu olursun.

Caminin yanında musallâ taşı,
Yatırırlar seni kibleye karşı.

Namazın kılar cemaatla imam,
Bu işin de olur böylece tamam...

KABİRDE SORGULAMA

Cenâze namazın tamam olunca,
Ruhuna bir Fâtîha okununca,

Tabutunu alırlar musallâdan,
Kabir yolculuğu başlar oradan.

Sessiz bir yolculuk başlar mezara,
Görenler acır, çekilir kenara.

Bak! Neler geldi şu garip başına,
Kimse bakmıyor senin gözyaşına.

Ürperirdin kefen, tabut, mezardan,
Kopamazdın şu yalancı dünyadan.

Kefeni giydin, son gömleğin oldu,
Tabuta bindin, son bineğin oldu.

Mezara gidiyorsun, dönüşün yok!
Bağırırsan çağırırsan hiç faydası yok!

Evinde kalsan, kokar leş olursun,
Eşine, çevrene zararlı olursun.

Hiç kimse kabul etmez artık seni,
Ancak kara toprak kucaklar seni.

Bitti artık dünya ile savaşın,
İman ile Kur'an olsun yoldaşın.

Cemaat yaklaşınca kabristana,
Son kez bakarsın yalancı dünyana!

Ah! Nasıl aldandım diye yanarsın,
Ürpererek mezarına bakarsın.

Açılan mezarın seni bekliyor,
Münker ve Nekîr acele ediyor!

Artık evin kara toprak olacak,
Lüks villân kim bilir kime kalacak?

Koltuğun, kanepen toprak olacak,
Yatağın, yorganın kefen olacak...

* * *

İşte, kabristana geldi kabile!
Bağırmak, çağırmak artık nâfile.

Gireceksin mezara takdir öyle,
Rabbimizin kesin kanunu böyle.

Başka kanunlar geçersiz orada,
Ancak ilâhî kanun geçer orda.

Mezara indirirler incitmeden,
Senin gördüğünü, onlar görmeden.

Kur'an okuyup dua ederler,
Sonra kalkıp işlerine giderler.

Can dostların giderken yavaş yavaş,
Kabrinde kopacaktır büyük savaş,

Hayal gibi geçti dünya hayatın,
Yalnız kaldın, gitti bütün dostların.

Gidenlerin arkasından bakarsın,
Ayak seslerini tek tek duyarsın.

Konuşarak, gülüşerek giderler,
Seni yalnız bırakarak giderler...

* * *

Ah! Daha dün, ben de dünyada idim,
Kefen, tabut, mezardan korkar idim.

Şu an, gerçekten mezarda mıyım ben?
Korkunç kâbuslar mı görüyorum ben?

Kâbus mu, rüya mı, hayal mi? derken,
Sorgu melekleri gelir göklerden.

Meleklerin adı Münker, Nekir'dir,
Sesleri çok gür ve çok heybetlidir.

Sorguya “Rabbin kim?” diye başlarlar,
Cevap veremezsen tekrar sorarlar.

Beş vakti kılan gerçek mü'min isen,
Yüce Allah'a kulluk etmiş isen,

Hiç korkmadan melekleri dinlersin,
“Rabbim Allah” diye cevap verirsin.

Sonra Din'in, Peygamber'in sorarlar,
Bunların da cevabını alırlar.

“Dinim İslâm” başka din bilmem dersin,
İslâm'ın her emrine uydum dersin.

“Benim peygamberim Muhammed” dersin,
“O'nun her sünnetine uydum” dersin.

Kabrindeki sorgulama bitince,
Her birine doğru cevap verince,

Münker, Nekîr sevinerek giderler,
Artık sana korku, hüznün yok derler.

Sevincinden dünyayı unutursun,
Berzah âlemine uyum sağlarsın.

İmanın parlar, kabrinde NUR olur,
Kabrin hem geniş, hem aydınlık olur.

Namaz, nur gibi baş ucunda durur,
Kıyâmete kadar yardımcın olur.

Ölen yakınların hemen gelirler,
Sohbetler edip hasret giderirler.

Kabrin yeşil cennet bahçesi olur,
O gün sana en büyük bayram olur.

Huzur, güven, ruhsal zevke erersin,
Neden daha önce ölmedim dersin!..

* * *

İnançsız, imansız bir sapık isen,
Abdestsiz, namazsız, alkolik isen,

Mezarda korkudan şoka girersin,
Her tarafı kapkaranlık görürsün.

Münker, Nekîr melekleri gelince,
İlk sorguda “Rabbim kimdir?” deyince,

Şaşırıp ”Rabbim Allah” diyemezsin.
Meleklerle bir cevap veremezsin.

Çünkü dünyada iman etmemişsin,
Yüce Allah’a kulluk etmemişsin.

Dinini, Peygamberi bilemezsin,
“Muhammed ümmetiyim” diyemezsin.

Boşa geçmiş senin dünya hayatın,
Ruhun duymamış imanın tadın.

“Allah” diyeceğine “Gool” demişsin,
Ekran başında ömrün tüketmişsin.

Kur’an yerine müzik dinlemişsin,
Namazdan kaçıp alkol tüketmişsin.

Günler düzenleyip yiyip, i miŐsin,
Kabri unutup, gülüp eĐlenmiŐsin.

Münker, Nekîr  z lerek giderler,
Senin için başka  are yok derler.

Gireceksin cehenneme, ne yazık!
Cayır cayır yanacaksın, ne yazık!

Sonra korkunç azap meleği gelir,
Mezarını cehenneme çevirir.

Cehennemden pencereler açılır,
Gayyalardan sıcak sular fıŐkırır.

Kabrin, korkunç zindan gibi kararır,
Günahların yılan gibi saldırır.

Ölen yakınların acıyıp bakar,
Annenin, babanın yüreĐi yanar.

Kıyâmete kadar azap çekersin,
Ölen dostlarınla g r Őmezsin.

  KeŐke annem doĐurmasaydı  dersin,
  D nyada hiç yaŐamasaydım  dersin!..

KABİR HAYATI

Ölümle mahşer arası bir devre,
Maddeler ötesi ruhsal bir devre.

Kabir hayatı denir bu devreye,
Berzah âlemi denir bu devreye.

Kabir hayatı dünyaya benzemez,
Dünyadaki kurallar orda geçmez.

Bedensiz, organsız farklı bir âlem,
Maddeler ötesi ruhsal bir âlem.

Gelin, bu konuyu biraz açalım,
Ruhsal hayat nedir? Araştıralım!

Önce ruh-beden ayrımı yapalım,
Ruh nedir? Beden nedir? Anlayalım.

Her an hücren değişir, ruh değişmez,
Etin, derin değişir, ruh değişmez.

İnsanın kalıtsal kimliği ruh'tur,
Aslı, özü, gerçek kimliği ruh'tur.

Ruhsuz beden, et ve kemik yığını,
Ruh çeker iki âlemde kaygını.

Ruhsuz beden çürür, kokar, leş olur,
Ruh ile beden, saygın insan olur.

Ruh çıkınca, anne evlâttan korkar,
Ruh varken, hasta da olsa kucaklar.

Aslımız ruh'tur, ciğer, böbrek değil,
Kalp, bağırsak, kemik yığını değil.

Böbreğin değişse, sen değişmezsin,
Ciğerin değişse, sen değişmezsin.

Kalbin de değişse, sen değişmezsin,
Kanın da değişse, sen değişmezsin.

Sen "RUH" sun, organlarına "BEN" deme!
Et ve kemik yığınınına "BEN" deme!..

* * *

Huzur ve bunalım ruhsal olaydır,
Bedensel yapıyı aşan olaydır.

Ruhsal açıdan huzurlu olanlar,
Bazı organları hasta olanlar,

Evde, hastanede rahat yatarlar,
Gelen dostlarıyla sohbet yaparlar.

Ruhsal açıdan huzursuz olanlar,
Gönlü dar ve bunalımda olanlar,

Bir dakika huzurla yatamazlar,
Evlere, hastanelere sığmazlar.

Kocaman dünya dar gelir onlara,
Bazıları kalkışır intihara.

Ölünce dertleri biter sanırlar,
Bunalımdan kurtuluruz sanırlar.

Ah! Bilseler durum tam aksinedir,
Gerçek bunalım ölümden sonradır.

Zamanla beden çürür, toprak olur,
Azap da, rahmet de ruhlara olur.

Bedenden geç, ruhunu olgunlaştır,
Huzur için ruhsal olgunluk şarttır.

Ruhsal olgunluk imana bağlıdır,
Allah aşkıyla yanmaya bağlıdır.

Gâfil ruhla berzah hayatı geçmez,
Beden çürür ama ruhlar çürümez!..

Son nefeste “Allah” diye ölenler,
İmanla, ihlâsla kabre girenler,

“Rabbin kim?” diye sorunca melekler,
Ruhsal zevkle “Rabbim Allah” diyenler,

Kabir çukurunda tutsak olmazlar,
Yerde, gökte, uzayda dolaşırlar.

Beden kafesinden kurtulan ruhlar,
Berzah'ta kuşlar gibi uçuşurlar.

Yeme, içme, tuvalet sorunu yok,
Soğuk, sıcak, gece, gündüz derdi yok.

Dostlarıyla görüşüp konuşurlar,
Berzah âlemine uyum sağlarlar.

Zamanla alışır ruhlar oraya,
Sanki hiç gelmemiş gibi dünyaya.

Dünyada gerçek dostu olanlara,
Her an bol bol sevap gider onlara.

Gelen sevaplarla nurları artar,
Ruhsal zevkleri, feyizleri artar.

Azapta ise, azabı hafifler,
Az da olsa kabri biraz genişler.

Kimine her an bol bol sevap gelir,
Kimine de ayda, yılda bir gelir.

Hiç gelmeyenlerin boynu bükülür,
Diğer ruhlar da onlara üzülür.

Binlerce yıldır kabirde yatanlar,
Dünyada eşi, dostu kalmayanlar,

Son nefeste imanla ölmüşlerse,
“Lâ ilâhe illâllah” demişlerse,

Din kardeşlerinden sevaplar gider,
Çünkü din kardeşliği devam eder.

İslâm’a, Kur’an’a karşı olanlar,
Mü’minlere zulüm, baskı yapanlar,

Kabirde “Rabbim Allah” diyemezler,
Dinini, peygamberi bilemezler,

Onlar için dua etmek günahtır,
“Allah rahmet etsin” demek yasaktır.

Çünkü Allah duayı yasakladı,
“Velâ tekum alâ kabrih” buyurdu.

Onlara dünyadan hiç sevap gitmez,
Kabir azapları hiç hafiflemez...

Kıyâmete kadar azap çekerler,
“Ah! Yalan dünyaya aldandık” derler...

DÜNYA'NIN SONU

Madde âleminde doğum-ölüm var,
Her varlığın belirli bir ömrü var.

Ömrünü tamamlayan canlı ölür,
Cansızlar başka maddeye dönüşür.

Bir gün dünyanın da sonu gelecek,
Kıyâmet kopacak, herkes ölecek.

Dünyanın sonunu merak edersen,
“Kıyâmet yakın mı, uzak mı?” dersen,

Önce kendine, sonra çevrene bak!
Dünyada İslâmî yaşantıya bak!

Bedenin düzeni ruha bağlıdır,
Ruhsuz beden kokar, çürür, dağılır.

Dünya düzeni İslâm’a bağlıdır,
İslâmsız dünyada düzen mi kalır?

Çünkü, son ilâhî hak din İslâm’dır,
İslâm’ın sonu, dünyanın sonudur.

Gelin, son hak dine sahip çıkalım,
Allah için İslâm’a çalışalım!

Rabbimiz bir, dinimiz bir, kardeşiz,
Son peygamber Muhammed ümmetiyiz.

Öncelikle gafletten uyanalım,
Kalp gözüyle çevremize bakalım!

Sigaralar ilkokullara girdi,
Ortalar, liseler ne hale geldi?

Fazla yukarı gitmeye gerek yok,
Ayrıntılara girmeye gerek yok!

Ah gençlik! Seni böyle eğiten kim?
Seni çıkarına âlet eden kim?

Karma eğitimler felâket oldu,
Hayânın kalkmasına neden oldu.

Dînî emirler bir bir deliniyor,
Çıplaklık başını almış gidiyor.

Hayâ kalktı, kadınlar çırlıçıplak,
Peki, bunun sonu ne olacak?

Hadis'te geldi, beteri olacak,
Yoksa bunlar daha mı soyunacak?

Çıplaklık cinsel dengeleri bozdu,
Alkol ve fuhuş güncel yaşam oldu.

Cinsel sapıklar çok canlara kıydı,
Bunalımdan çok yuvalar yıkıldı.

Fâizlerin adı kredi oldu,
Müslümanlar bu bataкта boğuldu.

Yalan, kumar, gıybet her eve girdi,
İslâmî kurallar tek tek delindi.

Her evde müzik, her evde sinema,
Câmiye gidip uymazlar imama.

Küçükte saygı, büyükte şefkat yok,
Yalansız, hilesiz alışveriş yok,

Anneler, babalar duyarsız oldu,
Başiboş çocuklar terörist oldu.

Memurlar, işçiler ücret derdinde,
İdealsiz gençler topun peşinde.

Kala kala kupkuru namaz kaldı,
Onu kılanlar da pek çok azaldı.

İslâm'ın ismi, dinin resmi kaldı,
Câmilerin yaldızı, süsü kaldı.

Erkekler kahvede oyun başında,
Kadınlar, kızlar çarşıda pazarda.

Daldık dünyaya, unutuldu mezar,
İmanlar zayıflıyor azar azar.

Kalmadı ölümden korkup ağlayan,
Cenneti, cehennemi hatırlayan.

Bunlar için yaratılmadı insan,
Bu gidişe “Duur!” der bir gün yaratan!

* * *

Ey insan! Gaflet uykusundan uyan!
Boşuna mı yarattı seni Rahman?

Yere, göğe bak! Bir şeyler oluyor!
Doğal denge ve düzen bozuluyor.

Bunlar uyarıcı işaretlerdir,
Korkunç kıyâmetin sinyalleridir.

Ne yapayım? Elden ne gelir deme!
Son güvencen tevbeyi ihmal etme!

Allah, Enfal Sûresi'nde bildirdi,
Size “İki güvence verdim” dedi.

Biri son Peygamber, biri tevbe'dir,
Bu ikisi ilâhî güvencedir.

Peygamber gitti, tek güvence kaldı,
İşimiz tevbe istiğfâra kaldı.

Tevbenin aslı, gûnahtan kopmaktır,
Yaptığına pişman olup yanmaktır.

Sonra Rabbimizden af dilemektir,
Günahlara da tekrar dönmemektir!

Toplumsal tevbe, ilâhî emirdir,
Doğal dengelerin güvencesidir.

Tevbe edildikçe kıyâmet kopmaz,
Yerin, göklerin düzeni bozulmaz.

Gelin! Geç kalmadan tevbe edelim,
Yüce Rabbimizden af dileyelim!

Günahlardan, haramlardan kopalım,
Yüce Allah'a gerçek kul olalım!

Aksi halde dünyanın sonu gelir,
Korkunç alâmetler bir bir belirir!..

KİYÂMET ALÂMETLERİ

Yavaş yavaş yaklaşırken kıyâmet,
Belirecek küçük, büyük alâmet.

İnsanlar dinden, Kur'an'dan kopunca,
Dinsiz, dengesiz yaşam başlayınca,

Doğal dengeler bir bir bozulacak,
Doğal âfetler dünyayı saracak.

Bereket kalkacak, kıtlık olacak,
Her şey yapay, her şey sahte olacak.

Yaşam koşulları çok güç olacak,
İnsanlar hasta, huzursuz olacak.

Fuhuş, fâiz suç olmaktan çıkacak,
Yeryüzü depremlerle sarsılacak.

Sürekli su baskınları olacak,
Sel suları çok canları alacak.

Su ve hava kirliliği olacak,
İnsanların sağlığı bozulacak.

Sevgi, saygı, doğal yaşam kalkacak,
Komşu, akraba bağları kopacak.

İnançsız nesil, ilkesiz olacak,
Gizli örgütler onları kapacak.

İçki, fuhuş günlük yaşam olacak,
Kadınlar yarı çıplak soyunacak.

Dindarlara ağır baskı olacak,
Makam, mevki fâsıklara kalacak.

İnançsızlık resmî ilke olacak,
Tüm kurallar din karşıtı olacak.

Örf, âdet, gelenek, hayâ kalkacak,
Toplumda ruhsal bunalım artacak.

Kaos, kargaşa sokağa taşacak,
Terör eylemleri korku salacak.

Fitne, bunalım her eve girecek,
Dünya yaşanılmaz hale gelecek.

Doğal dengeler bir bir bozulacak,
Toplamlar sapık ve çılgın olacak.

Bunalım devletlere sıçrayacak,
Çok korkunç büyük savaşlar olacak.

Savaş, terör, açlık, bunalım derken,
İnsanlar kaçacak bir yer ararken,

Allah İsrâfil'e emir verecek,
"Ya İsrâfil! Sûr'a üfle" diyecek!..

KİYÂMET

Kiyâmetin belirli bir vakti var,
Onu takdir eden yüce Allah var!

Allah İsrâfil'e emir verince,
“Ya İsrâfil! Sûr'a üfle” deyince,

İsrâfil o kutsal nefesi ile,
Allah'ın verdiği güç kudret ile,

Arşın altında Sûr'a üfleyecek,
KİYÂMET olayı gerçekleşecek.

Denge-düzen çekim gücü gidecek.
Madde âlemi kökten değişecek.

Yerin, göğün düzeni değişecek,
Yeni kurallar devreye girecek.

Yerler, gökler depremle sarsılacak,
Dağlar çarpışıp toz, duman olacak.

Okyanuslar petrol gibi yanacak,
Yeryüzü kıpkızıl alev olacak.

Atomlar arası bağlar kopacak.
Serbest atomlar radyasyon saçacak,

Uzay nükleer santral olacak,
Yerler, gökler başka şekil alacak.

Dünyanın yapısı çok büyüyecek,
Dümdüz, beyaz gümüşe dönüşecek.

Göklerin de düzeni değişecek,
Fizik, kimya oraya da girecek.

Yeni kurallar devreye girince,
Hidrojen helyum'a dönüşmeyince,
Güneşin enerjisi tükenecek,
Dürülüp kömür haline gelecek.

Güneşteki çekim gücü gidince,
Dürülüp kömür haline gelince,
Dünya karanlıklara bürünecek,
Yaşam koşulları sona erecek.

Kimyasal denge-düzen bozulunca,
Fizik kuralları altüst olunca,
Gökte yıldızlar da etkilenecek,
Hidrojen-helyum dengesi gidecek.

Yıldızların hidrojeni tükenince,
Korkunç helyum koruna dönüşünce,
Genişleyip infilâk edecekler,
Kızıl gül şekline dönüşecekler.

Gökyüzü kıpkızıl alev olacak,
Zeytinyağı tortusu gibi yanacak.
Sonra, yer gök başka şekil alacak,
Dünya güneşe çok yakın olacak.

Yeni denge-düzen kurulunca
Âhiret kuralları başlayınca,
Yeni dünyada mahşer kurulacak,
Tüm canlılar orda yargılanacak...

* * *

Kıyâmette cin, şeytan ne olacak?
Gökteki melekler sağ mı kalacak?

Allah buyurdu Zümer Sûresi'nde,
Tam altmış sekizinci âyetinde.

İsrâfil Sûr'a üflediği anda,
Belirli bazı melekler dışında,

Yerdeki, gökteki bütün canlılar,
Cin, şeytan, melek, insan ve hayvanlar,

Korkudan çıldırıp yere düşecek,
Hepsi de aynı anda can verecek.

İstisna kılınan bazı melekler,
Cebrâil, Mîkâil ve İsrâfil'ler,

Sûr'a üflenirken ölmeyecekler,
Ancak, korkup tir tir titreyecekler.

Allah Azrâil'e emir verecek,
“Onların canını, sen al” diyecek.

Sonra sıra Azrâil'e gelecek,
O da kendi canın kendi alacak.

Azrâil kendi canını alınca,
Yerde, gökte tek canlı kalmayınca,

Doğum-ölüm dönemi kapanacak,
Ölümsüz yeni dönem başlayacak!..

YENİDEN DİRİLİŞ

Korkunç kıyâmet olayından sonra,
Yerler, gökler harap olduktan sonra,

Yüce Allah “OL” emrini verecek,
Yer, gök başka düzene geçecek.

Hidrojen-helyum devreye girecek,
Güneş enerjisi çok güçlenecek.

Kırk gün sürekli yağmur yağacak,
Yeni yaşam koşulu oluşacak.

Allah İsrâfil’e hayat verecek,
“Ya İsrâfil! Sur’a üfle” diyecek.

İsrâfil tekrar Sûr’a üfleyince,
“Kalkın! Çürüyen kemikler” deyince,

O gün, Vel-ba’sü ba’del-mevt olacak,
Tüm canlılar kabrinden fırlayacak!..

Hayat ve ölüm ilâhî bir sırdır,
Diriltten, öldüren ancak Allah’tır.

Atomu hücreye çeviren O’dur,
Hücreyi atoma çeviren O’dur.

Hücrenin yerle, gökle ilgisi var,
Bedenin hücreye ihtiyacı var.

Hücreyi, bedeni yaratan O’dur,
Yerleri, gökleri yaratan O’dur.

Yaratmak, öldürmek O’na kolaydır,
Dağıtmak, toplamak O’na kolaydır.

Her şey O'nun bir OL emrine bakar,
OL deyince insan kabrinden kalkar.

* * *

Bu konuda kuşkusu olanlara,
Ya da imanı zayıf olanlara,

Rabbimiz ne güzel örnek veriyor,
İlk yaratılışa bakınız diyor.

Gelin! İlk yaratılışa bakalım,
Ne idik, ne olduk araştıralım!

Kökenimiz toprak maddeleridir,
Karbon, azot gibi elementlerdir.

Bulutlardan yere yağmur inince,
Elementler suda çözömlenince,

Bitki kökü tarafından emilir,
Sebze, meyve, tahıl meydana gelir.

İnsanlar tarafından yenilenler,
Mide, bağırsakta sindirilenler,

Bedene çekilir kan, hücre olur,
Bir kısmı üreme hücresi olur.

Erkek-dişi hücreler birleşince,
Allah'ın izni ile döllenince,

Kimyasal, fiziksel işlemler başlar,
Hücre bölünüp çoğalmaya başlar.

Kırk günde bedenin şekli tamamdır,
Ancak, çok küçük bir lokma kadardır.

Dört ayda ruh'la birleşir bedenler,
Çıkış için Hak'tan izin beklerler.

Emir gelince “Dünyaya gel!” diye,
Kimin haddine kalmış “Gelmem!” diye.

Doğmak-ölmek elimizde değildir,
Kabirden kalkış da aynen böyledir!

İşte! Bedenimiz topraktan olur,
Ölünce çürür, yine toprak olur.

Yok olmaz, kaybolmaz, takdir böyledir,
Allah’ın koyduğu düzen böyledir.

İsrâfil tekrar Sûr’a üfleyince,
“Kalkın, çürüyen kemikler!” deyince,

Yerler, gökler şiddetle sarsılacak,
Korkunç sesler, patlamalar olacak.

Atomlar birbirine karışacak,
Ve âhiret âlemi başlayacak.

İnsan dirilip kabrinden kalkacak,
Kendini mahşer yerinde bulacak...

MAHŞER

Mahşerin de belirli bir vakti var,
Her şeyi takdir eden Rabbimiz var.

Takdir edilen zamanı gelince,
Yüce Allah OL emrini verince,

Öncelikle melekler dirilecek,
Onlara yeni görev verilecek.

Allah, Cebrâil'e emir verecek,
“Habibim Muhammed’e git” diyecek.

“Sakın korkmayın! Sûr üfürülünce,
Üzülmesin ümmetin görmeyince,”

Cebrâil gidip dünyaya bakacak,
Ancak Medine’yi bulamayacak.

Ah! Ne Medine var, ne Uhud Dağı,
Ne Mekke, Kâbe var, ne Nur Dağı!

Yeryüzü harap olmuş, tek canlı yok,
Mescid yok, Kâbe yok, tavaf eden yok.

Dünyaya hüznün çökmüş, her şey mahzun,
Yer mahzun, gök mahzun, melekler mahzun.

Cebrâil de mahzun mahzun beklerken,
“Muhammed’im kalksa da görsem” derken,

Allah İsrâfil’e emir verecek,
“Ya İsrâfil! Sûr’a üfle” diyecek.

İsrâfil tekrar Sûr’a üfürürken,
Kabirler çatlayıp altüst gelirken,

Atomlar birbirine karışacak,
Bedenler bir anda tamam olacak.

Muhammed (s.a.v.) kabrinden kalkıp bakacak!
Cebrâil'e ümmetini soracak?

Berzahta bekleyen ruhlar koşacak,
Her biri kendi bedenini bulacak.

Kabirden kalkış çok seri olacak,
İnsanlar çılgın gibi fırlayacak.

“Kabrimizden kim kaldırdı?” diyecek,
İster istemez mahşere gidecek.

Kabirden kalkış çok farklı olacak,
İnancına göre şekil alacak.

Kimi yürürken, kimi sürünecek,
Kimi nurlu, kimi kara olacak!..

* * *

Mahşer, yeni dünyada kurulacak,
Bütün canlılar orda toplanacak.

Güneş, dünyaya çok yakın olacak,
Cehennemî bir sıcaklık olacak.

Mahşerde sürekli gündüz olacak,
Bir günü tam elli bin yıl olacak.

Beyin kaynayıp, ciğerler yanacak,
İnsanlardan sıcak terler akacak.

İnsan, cin, şeytan orada olacak,
Kurtla kuzu bir arada olacak.

Melekler saf saf halka olacak,
Mahşer yerini çembere alacak.

Aşırı korkunç izdiham olacak,
Çıplak bedenler birbirin yakacak.

Cehennem mahşere getirilecek,
“İşte! Cehennem budur” denilecek.

Cehennem öfkesinden patlayacak,
Ateşini çevresine saçacak.

Nefsî nefsî korkunç bir gün olacak,
Ana-baba yavrusundan kaçacak.

Günah işleyen çok pişman olacak,
Kahrından ellerini ısıracak.

Ciğeri yanacak, dili sarkacak,
Bir damla suya hasret kalacak...

* * *

Sonra amel defteri dağılacak,
Gökten kar tanesi gibi yağacak.

O an heyecan doruğa çıkacak,
Herkes yaptığını orda bulacak.

Kiminin sağ eline verilecek,
Onlar güzelim cennete gidecek.

Kiminin sol eline verilecek,
Onlar korkunç cehenneme gidecek.

Dünyada günahlardan sakınanlar,
Namazlarını düzenli kılanlar,

Tesettür emrine bağlı olanlar,
İlâhî emri tam uygulayanlar,

Onların sağ eline verilecek,
Melekler onları tebrik edecek.

Yüzleri gülecek, sevinecekler,
“Bakın bakın!” diye gösterecekler.

Korkuları, kuşkuları gidecek,
Dostları onlara gıpta edecek.

Arş'ın gölgesinde dinlenecekler,
Havz-ı Kevser suyundan içecekler.

Melekler onlara müjde verecek,
“Sizlere korku, hüzn yok” diyecek...

İslâm'a, Kur'an'a karşı olanlar,
Ezan sesinden rahatsız olanlar,

Câmilerden, cemaattan kopanlar,
Genç kızın örtüsüyle oynayanlar,

Bunların sol eline verilecek,
O anda tüm ümitleri sönecek.

Çılgın gibi sağa sola bakacak,
Pişmanlıktan kendini kınayacak.

“Ah! Toprak olup kalsaydım” diyecek,
“Ah! Tekrar dirilmeseydim” diyecek.

Daha pek çok ahlar vahlar edecek,
Seller gibi gözyaşları dökcek.

Melekler acıyarak seyredecek,
“Dünyada ağlasaydın ya!” diyecek...

* * *

Ardından sorgulama başlayacak,
Adâlet mîzanları kurulacak.

Mîzan'da sevap-günah tartılacak,
Sorgulama imandan başlayacak.

İnançsız, sapık görüşlü olanlar,
Taşa, puta tapıp müşrik olanlar,

İslâm'a, Kur'an'a karşı olanlar,
Mü'minlere baskı zulüm yapanlar,

İlk sorgulamada elenecekler,
Zebâniye teslim edilecekler.

Ayağında zincir, boynunda demir,
Allah, zebâniye verecek emir.

“Atın atın! Cehenneme bunları,
Gazabım, ateşim yaksın onları!..”

“Rabbim Allah, dinim İslâm” diyenler,
Allah’ın emrine boyun eğenler,

İlk sorgulamada elenmeyecek,
Namazın sorgusuna geçilecek.

Namazın sorgusu çetin olacak,
Tüm ayrıntılar ortaya çıkacak.

Tam ergenlik çağından başlanacak,
Her vakitten tek tek sorgulanacak.

Kazaya kalan namazı olanlar,
İhmal edip onları kılmayanlar,

Mîzan’ın başında çok ter dökcek,
Sorgulamalar çok çetin geçecek.

Kılınan ve kabul olan namazlar,
Mîzan’da sağ bölüme konacaklar.

İhmal ile kılınmayan namazlar,
Mîzan’da sol bölüme konacaklar.

Namaz, mîzan’da etkili olacak,
Çünkü sevabı çok fazla olacak.

Beş vaktini düzenli kılanların,
Kaza borcunu tamamlayanların,

Sorgulamaları kolay geçecek,
Kılmayanlar çok sıkıntı çekecek.

Diğer farzlardan da sorgulanınca,
Oruç, zekât ve hac tamamlanınca,

Sonra sıra haramlara gelecek,
El, ayak, deri şahitlik edecek.

Bu dünyada açık saçık gezenler,
Beş vakit namazını terk edenler,

İçki içen, yetim malı yiyenler,
Fâiz, rüşvet haramla geçinenler,

Kumar oynayan, yalan söyleyenler,
Dedikodu ve iftira edenler,

Bilmem ki nasıl hesap verecekler?
Ah! Dünyada bunları düşünseler!

Kul hakkından da tek tek sorulacak,
Mazlum, zâlimden hakkını alacak.

Ana-baba, evlât, kardeş hakları,
Karı, koca, dost ve komşu hakları,

Vuran, kıran, sözlü hakaret eden,
Mazluma, garibe işkence eden,

Haklar sevap olarak verilecek,
Hiç kimse hakkını affetmeyecek.

Zâlimin sevabı yetersiz ise,
Ya da hiç sevap işlememiş ise,

Mazlumun günahından yüklenecek,
Çift günahla cehenneme gidecek.

Sevap-günah tartıldıktan sonra,
Haklılar, hakkını aldıktan sonra,

Mü'mine cennet yolu açılacak,
Son sınav Sırat Köprüsü olacak!..

SIRAT KÖPRÜSÜ

Mahşerdeki yargılama bitince,
Sıra, Sırat Köprüsü'ne gelince,

Heyecan yine doruğa çıkacak,
Mü'minlerin son sınavı olacak.

Kıldan ince ve kılıçtan keskindir,
Onu geçmek, gerçekten çok çetindir.

Sıratı geçmeyene kurtuluş yok!
Cennete gidecek başka bir yol yok!

Cehennemin üstüne kurulacak,
Altında korkunç Gayya kaynakacak.

Buharı, dumanı dehşet saçacak,
Zebâniler insana saldıracak.

Korkunç alevler köprüyü aşacak,
Herkesi günahı kadar yakacak.

Çekim kanunu devreye girecek,
Günahkârları içine çekecek.

Cehennem köpekleri saldıracak,
Günahkârları tutup yakalayacak!

Dünyada tevbe edip arınanlar,
Günahı Sırat'a taşımayanlar,

Sırat Köprüsün hızla geçecekler,
Çok hafif, ılık ısı sezecekler.

Nebîler ışık hızıyla geçecek,
Sıddıklar onları takip edecek.

Dünyada ilâhî aşkı tadanlar,
Gece-gündüz Allah! diye yananlar,

Sırat Köprüsü'ne geldikleri an,
Korkunç alevleri gördükleri an,

Aşk ile Allah Allah! diyecekler,
Cehennemin ısısın düşürecekler.

Cehennem onlara sitem edecek,
“Ne olur! Acele geçin” diyecek.

“Siz Allah dedikçe ısım düşüyor,
Doğal dengelerim altüst oluyor.”

* * *

İmanı zayıf, günahı çok olan,
Dünyada ömrünü boşa harcayan,

Çağdaşım diye çağlara tapınan,
Allah'tan korkmadan çıplak dolaşan,

Beş vaktini tam düzenli kılmayan,
Ölümü unutup, gülüp oynayan,

Eğer tevbesiz, günahkâr ölürse!
Günahından arınmadan giderse!

Sırat'ı görünce pişman olacak,
Günahları sırtında yük olacak!

Buhar, duman, alev onu yakacak,
Derisi yanıp etleri kokacak.

Düşse kalka, güçlkle yürüyecek,
Üç beş adım atıp tökezleyecek.

Her günahı için bir kez düşecek,
Duyduğu zevk kadar acı çekecek!

Sırat'taki yanma yeterli gelse,
Günahlarından tam arınabilse,

Ânında yanma işlemi duracak,
Cehenneme düşmekten kurtulacak.

Sevinçle koşup Sırat'ı geçecek,
Mü'min kardeşlerine yetişecek.

Günahı çok olan asla geçemez,
Cehennemde yanmadan temizlenmez.

Dünya hayatı gafletle geçenler,
Güle oynaya günah işleyenler,

Sırat'ta işleri çok zor olacak,
Zebâniler onlara saldıracak.

Alevler arasında kalacaklar,
“Yandım yandım!” diye bağıracaklar.

Düşecekler cehenneme, ne yazık!
Cayır cayır yanacaklar çok yazık!..

KORKUNÇ CEHENNEM

Allah buyurdu Kur'ân-ı Kerîm'de,
Âyete-l Kürsî'nin bir evvelinde:

“Kâfirler zâlimdir” zulme doymazlar,
İnsan hakları falan tanımazlar!

Hem saldırgan, hem baskıcı olurlar,
Bir de çifte standart uygulurlar.

İnanca, yaşama baskı yaparlar,
Millî birliği, huzuru bozarlar...

Bir çayırdaki yüzlerce kuzu olsa,
Çok uzaklarda da bir tek kurt olsa,

Kuzular korkudan otlayamazlar,
Çayırdaki rahatça dolaşamazlar.

Huzur gider, denge-düzen bozulur,
Çayırlar kuzulara zindan olur.

Cennetin zindan olmaması için,
Denge-düzenin korunması için,

Cennette mü'minin huzuru için,
Kavgasız, baskısız yaşamı için,

Cehennem de lâzım zâlimler için,
Aşırı günahkâr fâsıklar için!..

Mahşerdeki yargılama bitince,
“Ferîkun fin-nâr”ın vakti gelince,

Kâfirler, mü'minlerden ayrılacak,
Yüzleri kapkara korkunç olacak.

Ellerde kelepçe, ayakta zincir,
Allah zebâniye verecek emir,

“Atın atın! Cehenneme bunları,
Cehennem ateşi yaksın bunları.”

Cehenneme sevkîyat başlayınca,
Kurtuluş ümitleri kalmayınca,

Pişmanlıktan çılgına dönecekler,
“Ah! Dünyaya aldandık” diyecekler.

Cehennem uzaklardan görününce,
Melekler, “İşte cehennem!” deyince,

Korku ve panik doruğa çıkacak,
Başlarına kıyâmetler kopacak.

Ateş onları karşıdan yakacak.
Zebâniler kâfirlere soracak;

“Size kitap, peygamber gelmedi mi?
Rabbiniz size haber vermedi mi?

Neden inanmadınız peygambere?
Nasıl isyan ettiniz Rabbinize?”

Kâfirler çaresiz “Evet” diyecek,
“Artık iş işten geçti ki” diyecek.

Zebâni lideri emir verecek!
“Derhal cehenneme girin” diyecek.

Cehennem kapıları açılacak,
Kâfirler cehenneme atılacak...

Kâfirler için her şey bitti artık,
Cehennem hayatı başladı artık.

Ateş, alev yüzlerini yakacak,
Açıktaki kalan dişler sırtacak.

Günahkârlar birbirinden korkacak,
Her biri korkunç bir şekil alacak.

Nerelere baksalar, ateş ateş!
Nerelere kaçırsalar, ateş ateş!

Ateşten sıcak yakıcı buharlar,
Nefesi kesen boğucu dumanlar,

Ateşten yaratılmış hayvanlar,
Kapkara köpekler, korkunç yılanlar.

Açık gezenlere saldıracaklar,
Binlerce yıl ezip ısıracaklar.

Zina edenlerden irin akacak,
Kokusundan günahkârlar kaçacak.

Edep yeri demirle dağlanacak,
Duyduğu zevk kadar acı duyacak.

Her günah misli ile azap olacak,
Günahına eş oranda olacak.

Bir de Gayya deryası var orada,
Akan irinler toplanır orada.

Büyüktür, derindir, durmadan kaynar,
Buharı ateşten daha çok yakar.

Abdest alıp beş vakti kılmayanlar,
Namaz borcu ile kabre varanlar,

Gayya deryasına atılacaklar,
Orda fokur fokur kaynayacaklar...

* * *

Mahşerde yıllarca sorgulananlar,
Aç susuz cehenneme atılanlar,

Açlıktan çılgın gibi olacaklar,
“Açız açız!” diye bağıracaklar.

Zebâni ne yapsın, ne var ki elinde!
Baklava, börek mi var cehennemde!

Acı “zakkum” meyvesi var orada,
Bir de dikenli “dariğ” var orada.

Evdeki yemekleri beğenmeyen,
İçkili lokantada yiyip içen,

Çılgın gibi zakkum, dariğ yiyecek,
Sonra, “Yandım!” diye su isteyecek.

Cehennemde soğuk kaynak suyu yok,
Şarıl şarıl akan dere suyu yok.

Gayya, hamîm gibi sıcak sular var,
Kan ve irin akan gassak suyu var.

Su yerine kola, gazoz içenler,
Sonra da Allah’a isyan edenler,

Hamîm, gassak suyunu içecekler,
“Yandım!” diye yere serilecekler.

Ölümü isteyecekler, ölüm yok!
Yanmaktan başka seçenekleri yok!..

* * *

Cehennemin yedi kapısı vardır.
Her kapıdan bir bölüme yol vardır.

Alt bölümde münafıklar yanacak,
Azapları çok şiddetli olacak.

Üst bölüm, günahkâr mü'min içindir,
Bunlar sürekli kalıcı değildir.

Her mü'min günahı kadar yanacak,
Günahıyla orantılı olacak.

Eteği biraz daha uzun olan,
Başının bir kısmı örtülü olan,

Milimler, santimler hesaplanacak,
Ona göre cehennemde yanacak.

Başı açık, eteği kısa olan,
Çarşıda, pazarda daha çok kalan,

Gençlik, güzellik de hesaplanacak,
Cehennemde daha fazla kalacak.

Haramdan kazanıp, harama veren,
Aldığı rüşveti alkole veren,

Gelirden, giderden ceza alacak,
Cehennemde iki katı yanacak.

Zebânîlerin lideri Mâlik'tir,
Ceza dosyası onun emrindedir.

“Ya filân!” diye isim okuyacak,
Günahtan arınan derhal çıkacak.

Kimileri yüzlerce yıl yanacak,
Kimileri binlerce yıl kalacak.

En son mü'min yetmiş bin yıl yanacak,
Cehennemden emekleyip çıkacak.

En son mü'min de cennete gidince,
Ardından kapılar mühürlenince,

O an kâfirlere çok zor gelecek,
“Ah! Keşke iman etseydik” diyecek!..

* * *

Peki onların sonu ne olacak?
Cehennemde sürekli mi yanacak?

Cehennem gerçekte ateş demektir,
Oraya giren yanacak demektir.

Hastaya sorarsan, “Ateşim var” der,
“Sıkıldım, daraldım, yanıyorum” der.

Acı haberi alan da “Yandım!” der,
Acı biberi yiyen de “Yandım!” der.

Allah dilerse, bağımlılık verir,
Bu yanmalar onlara hafif gelir.

Allah âdil’dir, hâşâ zulüm etmez,
Kula, suçtan fazla ceza vermez.

Kâfirler, suçları kadar yanarlar,
Sonra da bağımlılık kazanırlar.

Bağımlılık kazanan ne olacak?
Cehennemde rahat mı yaşayacak?

Hayır! Ne ölecek, ne yaşayacak,
Duyarsız, ahmak bir varlık olacak!..

GÜZELİM CENNET

Defterini sağ eline alanlar,
Mîzan'da sevabı ağır olanlar,

“Ferîykun fil-cenne”ye ayrılacak,
Bunlara cennet yolu açılacak.

Önlerine son bir sınav çıkacak,
Onu aşan cennete kavuşacak.

Son sınav, Sırat Köprüsü olacak,
Gerçek mü'minler onu da aşacak.

Günahkârlar Sırat'ta tökezlerken,
Münafıklar cehenneme düşerken,

Mü'minler yıldırım gibi geçecek,
Son sınav da başarıyla bitecek.

Sonra engelsiz koşu başlayacak,
Sırat'ı geçen cennete koşacak.

Bu koşu, “coşku koşusu” olacak,
Cennetin önünde noktalanacak!

Cennetin önüne geldikleri an,
“Ah! Kapı açılsa” dedikleri an,

Cennetin kapıları açılacak,
Rıdvan mü'minleri karşılayacak.

Önce “Selâmün aleyküm!” diyecek,
Sonra “Tertemiz geldiniz” diyecek,

Daha pek çok iltifatlar edecek,
“Buyurun, cennete girin” diyecek.

Cennete giriş, duygusal olacak,
Hayaller ötesi coşku olacak,

Tarihsel, evrensel bir an olacak,
Ruhsal heyecan doruğa çıkacak.

Her peygamber ümmetiyle girecek,
Mü'minler birbirin tebrik edecek.

Melekler yerlerini gösterecek,
“İşte mülkün, hepsi senin” diyecek.

Cennet ehli mülküne yerleşecek,
Ağaçların altında dinlenecek.

Hûriler, vildanlar hizmet edecek,
Allah, “Yiyin, için kulum” diyecek.

Eşler, eşiyile birlikte olacak,
Cennet yataklarına uzanacak,

Doyasıya sevip sohbet edecek,
Âile hayatı devam edecek.

Dünya eşi cehennemde olanlar,
Ya da dünyada eşi olmayanlar,

Onlar da cennette tek kalmayacak,
Herkes gönlüne göre eş bulacak.

Eşler, her açıdan mutlu olacak,
Bu mutluluk sürekli olacak,

İkisi de genç ve güzel olacak,
Yaşları da hep otuz üç olacak.

Cennette ısı hep aynı olacak,
Sürekli bahar mevsimi olacak,

Enerjisi doğasından olacak,
Bu nedenle hep aydınlık olacak.

Dün, bugün, hafta, ay, yıl olmayacak,
Zaman birimi sözlükten çıkacak.

İnsanlar her zaman piknik yapacak,
Herkes sağlıklı, huzurlu olacak.

Cennet nimetleri çok bol olacak,
İnsanların gözü, gönlü doycak,

Pazar, market, para, pul olmayacak,
Her şey önlerinde hazır olacak.

Ağaçların dalları uzanacak,
“Meyvemden kopar” diye yalvaracak,

Hûriler, vildanlar servis yapacak,
Cennet meşrubatları sunulacak.

Cennet nimetleri şeffaf olacak,
Sindirilip geçirtiliye çıkacak,

Bağırsaklar devre dışı kalacak,
Tuvalet ihtiyacı olmayacak.

Saç, sakal, tırnaklar uzamayacak,
Kadın-erkek pırıl pırıl olacak.

Her şey doğal, her şey hazır olacak,
Çamaşır, ütü işi olmayacak.

Cennet hayatı farklı bir âlemdir,
İnsanlar orada tam güvendedir.

Hastalık, yaşlılık, ölüm yok orda,
Yarınlar için hiç kuşku yok orda.

Cennet ehli tek kalp gibi olacak,
Birbiriyle doğal kardeş olacak,

Herkesin köşkü, sarayı olacak,
Karşılıklı ziyaretler olacak,

Ana-baba ziyaret edilecek,
Evlât, kardeş bir araya gelecek,

Dost, akraba, yakınlar toplanacak,
Dünya anıları konuşulacak.

Dileyen yerde yaya yürüyecek,
Dileyen divanı ile gezecek,

Dileyen kuşlar gibi uçuşacak,
Dileyen ışık hızını aşacak.

Cennetin doğası başka olacak,
Yaşam koşulları farklı olacak,

Irmaklardan bal, süt, şerbet akacak,
Kevser Irmağı çok tatlı olacak.

Ağaçları altın, gümüş olacak,
Dalı yerde, kökü üstte olacak,

Her meyve, her zaman hazır olacak,
Mevsim, zaman sorunu olmayacak.

Sarayları inci, mercan olacak,
Divanları yakut, zümrüt olacak.

Bardakları billur, gümüş olacak,
Yatak, yastık hâlis ipek olacak.

Giysileri şeffaf yeşil olacak,
Hepsi hazır, hepsi doğal olacak.

Cennette her insan özgür olacak,
Örf, âdet, kanun geçersiz olacak,

Abdest, namaz, oruç farz olmayacak,
Sevap-günah kavramı da kalkacak.

Cennette nimet sürekli artacak,
İnsan ne isterse hemen olacak,

Huzur, mutluluk doruğa çıkacak,
Her çeşit hayaller gerçek olacak...

* * *

Cennet'in bir de ruhsal yönü var,
Peygamber, evliya sohbetleri var,

Ah! Ne feyizli sohbetler olacak,
Ruhlar da mânevî gıda alacak.

Âlimler toplanıp sohbet edecek,
Cennet ehli onları dinleyecek,

Kur'an'ın şifreleri çözülecek,
Cennet, ilim meclisine dönecek.

Evliyalar ruhsal sohbet yapacak,
Konuları "ilâhî aşk" olacak,

Cennet ehli gerçek aşkı tadacak,
Kalpler "Allah" diye yanacak.

Şehidin sohbeti cihad olacak,
Cihad anıları konu olacak,

"Ah! Tekrar dünyaya dönsem" diyecek,
"Tekrar tekrar şehit olsam" diyecek.

Ashab-ı kiram da sohbet yapacak,
Her biri Peygamberi anlatacak,

Tek konu “Asr-ı saadet” olacak,
Cenneti aşan bir durum olacak.

Peygamber sohbeti farklı olacak,
Önce Âdem babamız konuşacak,

Cennet anılarını anlatacak,
Havva anamız yanında olacak.

Yasaklanan ağacı gösterecek,
“İşte! Şu ağaçtan yedik” diyecek,

O ağaca bakıp duygulanacak,
Sonra sürgün hayatın anlatacak.

Nuh Peygamber “Tûfan’ı” anlatacak,
Gemidekiler yanında olacak,

“Altı ay gemide kaldık” diyecek,
“Kâfirler suda boğuldu” diyecek.

İbrahim Nebî “Ah! Nemrut” diyecek,
“Beni ateşe o attı” diyecek,

Tevhidden, tevekkülden bahsedecek,
“Ateşi beni yakmadı” diyecek.

Mûsa Nebî “Ah! Firavun” diyecek,
Bize çok işkence yaptı diyecek,

Denizi geçip kurtulduk diyecek,
“Allah onu suda boğdu” diyecek,

İsa Nebî de “Havârim!” diyecek,
Yahudi ırkına sitem edecek,

“Allah çarmıhtan kurtardı” diyecek,
“Binlerce yıl gökte kaldım” diyecek.

Peygamberlerin sohbeti bitince,
Ve sıra son Peygambere gelince,

Melekler, hûriler haber verecek,
“Firdevs cennetine gelin!” diyecek.

Firdevs cenneti’nde sohbet edecek,
Tüm cennet ehli oraya gelecek.

Peygamberler ümmetiyle gelecek,
Ashâb-ı kiram hasret giderecek.

Hazret-i Muhammed görüldüğü an,
Makam-ı Mahmûd’a yürüdüğü an,

Coşku, heyecan doruğa çıkacak
Mü’minler sevinip tekbir alacak.

Melekler “İşte Muhammed!” deyince,
Dünyada görmeyen gözler görünce,

Cennette “Asr-ı Saadet” olacak,
Gönüller ruhsal huzurla dolacak.

Kur’an’ı baştan sona okuyacak,
Her âyetin yorumunu yapacak,

Gizli şifreleri tek tek çözecek,
Kur’an mucizesi gerçekleşecek.

Bu sohbette herkes olgunlaşacak,
Ruhsal makamlar bir bir aşılacak,

Gönüller ilâhî aşkla yanacak,
Cemâlullah’a kapı açılacak!..

CEMÂLULLAH

Cennetin de ötesinde bir şey var,
Yüce Rabbimiz'in Nur Cemâl'i var.

Cennet ruhlara yetersiz kalacak,
Ruhlar, Cemâl aşkı ile yanacak.

Hazret-i Mûsa Tûr Dağı'nda iken,
Allah kelâmın aşk ile dinlerken,

Cemâl aşkı ile cezbeye geldi,
"Göster Cemâlini, göreyim!" dedi.

Allah, "Sen beni göremezsın" dedi,
"Nûr Cemâlim seni yakar" dedi.

"Bak! Dağ dayanırsa, sen de dayanırsın,
O zaman Cemâl'ime kavuşursun".

Hazret-i Mûsa, çok çok isteyince,
Rabbimiz dağa tecelli edince,

Dağlar paramparça olup dağıldı,
Hazret-i Mûsa düştü ve bayıldı.

Dünya bedeni Cemâl'e dayanmaz,
Hücreler dağılır, zerresi kalmaz.

Âhiret bedeni farklı olacak,
Ölümsüz maddeden yaratılacak...

* * *

Cennet'te nefisler tatmin olacak,
Ruhlar, Allah aşkı ile yanacak!

Yüce Allah “Yiyin, için!” diyecek,
“Ne isterseniz vereyim” diyecek,

Ruhlar bu hitâba âşık olacak,
Cemâlullah aşkı ile yanacak!

“Ya Rab! Seni isteriz!” diyecekler,
“Bize Cemâl’in göster!” diyecekler.

Ruhlar Allah aşkı ile yanarken,
Cennet’ten geçip, Cemâl’i isterken,

Allah’ın yeni hitâbı gelecek,
“Kullarım, sizden razıyım!” diyecek.

Bu hitabla ruhlar daha coşacak,
Cemâlullah aşkı ile yanacak.

“Seni isteriz, seni!” diyecekler,
“Bize Cemâl’in göster!” diyecekler.

Perdeler yavaş yavaş açılırken,
Mü’minler Cemal aşkıyla yanarken,

“Rabbür-rahim’den selâm” denilecek,
Allah kullarına selâm verecek.

Bu selâmı tüm hücreler duyacak,
Hepsi “Allah Allah” diye yanacak.

Ruhsal “seyr-i sülûk” devam ederken,
Nur’dan perdeler bir bir aşılrken,

Cennet ehli daha olgunlaşacak,
Ruhsal zevkler, nefisleri aşacak.

Gönül yana yana kemal bulunca,
Ruhsal makamlar bir bir aşılrca,

Ruhsal seyr-i sülûk tamam olacak,
Aradaki tüm perdeler kalkacak.

Hakkın Cemâli'ne âşık olanlar,
Gönülleri Allah diye yananlar,

Allah'ın Nûr Cemâli'ni görecek,
Cennet ehli muradına erecek!..

Allahım! Bu günahkâr Ahmed kulunu ve değerli tüm okurlarımı o güzelim cennetine girenlerden ve cennette NUR CEMÂL'ini görenlerden eyle! Âmîn, bi-hürmeti seyyidi'l-mürselîn ve'l-hamdülillâhi Rabbi'l-âlemîn...

ÖLÜM VE SONRASI
İLE İLGİLİ
GERÇEK RÜYALAR

MÂLİK BİN DÎNAR

Tebe-i tâbiîn'den olan Mâlik bin Dînar, gençliğinde İslâm'ı tam yaşamak ve Allah'a (c.c.) gerçek kul olmak istiyordu. Ancak nefsinin, şeytanı aşamıyor, çevresinden kopamıyor ve bu nedenle zaman zaman bunalıma giriyordu.

Kararsız ve karamsar bir hayat yaşarken ve bunalımları aşmaya çalışırken, sâliha bir kızla evlenip mutlu bir yuva kurdu, ardından çok sevimli bir kız çocuğu dünyaya geldi ve baba da oldu.

Mâlik, kızını aşırı derecede seviyor ve onu görmeden duramıyordu ama çevresinden kopamadığı için ara sıra şarap da içiyordu. Takdîr-i ilâhî'nin gereği çok sevdiği kızı iki yaşına gelince âniden hastalandı ve babasının kolları arasında can verdi.

Kızının âni ölümü üzerine şok olan Mâlik, sevmeye doyamadığı biricik kızını kendi elleri ile kara toprağa teslim etti. Sonra evinde bir köşeye çekilip ağlamaya başladı.

Ağlarken kendinden geçip uykuya daldı ve rüyâ'yı sâdika denilen çok açık ve çok net bir rüya görmeye başladı.

Şöyle ki: Hz. İsrâfil Sûr'a üfürüyor, yerler, gökler şiddetle sarsılıp altüst oluyor, kabirdeki ölümler dirilip dışarı fırlıyor ve bütün insanlar mahşer yerine doğru hızla gidiyordu.

Mâlik bin Dînar da kendini ayakta buldu ve mahşer yerine giderken, çok iri cüsseli ve korkunç görünümlü iki zebânî karşısına çıktı. Zebânileri görünce korkudan paniğe kapılıp kaçarken, zebânî'lerden çok daha korkunç olan cehennemin kapısında kendini buldu.

Ya Rab! Neler oluyordu! Cehennem patlayıp ateşini çevreye saçıyor, korkunç zebâniler ve iri yapılı kapkara cehennem köpekleri günahkârları yakalayıp cehenneme atıyordu.

Mâlik bin Dînar korkudan tir tir titreyip kendisinin de cehenneme atılmasını beklerken, cehennem zebânilerinin lideri, “Ya Mâlik! Geri dön, benim elimdeki listede senin ismin yok.” diyor.

Biraz rahatlayan Mâlik, geri dönerken sevimli, nurlu, ancak çok zayıf bir kişi ile karşılaşılıyor ve ondan yardımcı olmasını istiyor. Zayıf kişi: “Bak! Ben ayakta duramayacak kadar zayıf olduğum için sana yardım edemem ama şu tarafa doğru git.” diye bir yeşil kapıyı gösteriyor.

Mâlik yeşil kapıya yaklaşıncı, içeride küçük çocukların gülüşüp oynadığını görüyor ve onlara, “Siz kimsiniz?” diye soruyor. Çocuklar: “Biz küçük yaşta ölen çocuklarız; mahşer yerindeki sorgulamanın bitmesini ve annemizle, babamızla birlikte cennete gitmeyi bekliyoruz.” diyorlar.

Mâlik çocuklara; “Benim kızım da öldü, buraya gelmedi mi?” derken, o anda kızı koşup geliyor ve babasının boynuna sarılıyor.

Mâlik karşılaştığı olayları kızına anlatınca, kızı: “Babacığım! Zebânilerden korkup kaçman, şu anda günahkâr olduğuna işarettir.”

Zebânî liderinin, “Geri dön, elimdeki listede ismin yok.” demesi, ileride tevbe edip Allah dostları arasına karışacağına işarettir.

Karşılaştığın sevimli, nurlu ancak çok zayıf kişi ise, senin imanındır ve şu anda sana yardım edemeyecek kadar çok zayıftır.” diyor.

Bir anda uyanıp yerinden fırlayan Mâlik, doğruca banyoya koşuyor. Ağlaya ağlaya gusûl abdesti alıp iki rek'at tevbe namazı kılıyor. Sonra secdeye kapanıp, "Allahım! Beni affet, yaptığım bütün günahlardan tevbe edip sana dönüyorum ve sana gerçek kul olacağım." diye yalvarmaya başlıyor.

Kul, tüm günahlardan kopup Mevlâ'ya dönünce, "Rabbim!" diye secdeye kapanınca ve ağlaya ağlaya tevbe edince! O yüceler yücesi olan Allah (c.c.) kulunu affetmez mi?

Mâlik bin Dînar da affedilip Allah dostları arasına karıştı ve zamanın en büyük velisi olan Hasan Basri hazretlerinin yakın arkadaşı oldu.

İMAM-I GAZÂLÎ

Bir gün öğrencileri İmam-ı Gazâlî'ye, "Hocam! Ölüm nedir? Bu konuda bize biraz bilgi verir misin?" demişler.

Velâyet nûru ile ölümünün çok yakın olduğunu sezen İmam-ı Gazâlî, "Men lem yezuk, lem ya'rîf" yani tatmayan bilmez ki! Önce kendim tadayım, sonra size anlatırım." demiş.

Öğrencileri; "Aman hocam! Öldükten sonra bize nasıl anlatırsınız?" deyince, gülümseyerek sadece "İnşâAllah anlatırım." diye cevap vermiş.

İmam-ı Gazâlî aradan çok geçmeden gerçekten ölümü tatmış ve öldüğü gece öğrencilerine, "İşte bugün ben ölümü tattım ve sözümü tutmak için rüyanıza geldim." demiş ve ölümünü şöyle anlatmış:

“Hastalığım nedeni ile sabah namazımı güçlükle kıldım ve namazdan sonra yatağıma uzanıp ölüm meleği Azrâil’i beklemeye başladım. Lâ ilâhe illâllah diye Rabbimi sessizce zikrederken, bir anda odam nurlandı ve her tarafım nur oldu. Başımı kaldırıp yukarı doğru baktım; o nur’un etkisi ile odamın tavanı da cam gibi şeffaf olmuştu.

Yattığım yerden yedi kat gökleri, melekleri ve o güzelim cenneti gördüm. Ben cennete bakarken çok nurlu bir melek bana; “Ya imam! İşte şu köşkler, saraylar, güller, gülistanlar, çiçek bahçeleri, meyve ağaçları ve akarsuların hepsi senin.” dedi.

Ben cennetteki köşklere, saraylara bakarken, yüce Rabbimin “İrci’iy ilâ Rabbike” (Rabbine dön) hitabını duydum. O anda ruhum Allah aşkı ile yanıp cezbeyle geldi ve ben kendimi başka âlemlerde buldum.

Tekrar dünyaya döndüğümde, evimin önünde aşırı bir kalabalık gördüm. Onlara, “Ne var, ne oldu, niçin buraya geldiniz?” diye ısrarla sorduğum halde hiç kimse ne yüzüme baktı, ne de bana bir cevap verdi.

İçeri girdim, eşim ağlıyordu. Ona da aynı şeyleri sordum ama o da bir cevap vermeyince, az önce yatmakta olduğum odama girdim ve yerde yatan bedenimi görünce, öldüğümü ve insanların neden benimle konuşmadığını anladım!

Bazı öğrencileri, “Hocam, yerde yatan bedenimi görünce öldüğümü anladım diyorsun. Peki sen başka ve bedeninin başka bir şey mi?” diye sorunca,

İmam-ı Gazâlî gülümseyerek, “İnsanın aslı, özü, gerçek ve kalıtsal kişiliği Ruh’tur. Ruhsuz beden, kesilen bir kol ya da bacak gibi cansız, bilinçsiz et ve kemik yığınıdır.” demiş.

Yine bazı öğrencileri, hocam: “O daracık ve karanlık kabirde kıyâmete kadar nasıl yatacaksın?” diye sorunca,

“Ah yavrum! Eğer kabirler dışarıdan görüldüğü gibi dar, karanlık ve sıkıcı olsaydı, peygamberler ve Allah dostları birer zindan mahkumu gibi oraya atılır mıydı?

Ana karnına göre dünya ne kadar geniş, güzel ve aydınlık ise, dünyaya göre kabirlerimiz de daha geniş, daha güzel ve daha aydınlık” demiş.

Sonra, “Ölen yakınlarım ve dostlarım beni kabirde bekliyor.” diye ayrılıp gitmiş...

İMAM-I GAZÂLÎ’NİN BİR KERÂMETİ

Bundan yıllarca önce her gece bir evde toplanıp İmam-ı Gazâlî’nin en değerli eseri olan İhyâü’l-ulûm kitabını okuyor ve anlayabildiğim kadar açıklamasını yapmaya çalışıyordum.

Bir ara rahmetli annem hastalandı ve hastalığı her gün artmaya başladı. Her gece sohbete gitmeden önce rahmetli annemin yanına gidip durumuna bakıyor ve sonra sohbete gidiyordum.

Bir gece yine sohbete gitmeden önce rahmetli annemin yanına gidip durumuna baktım; kendini bilmeden yarı baygın bir halde yatıyordu. Rahmetli annemi yarı baygın bir halde görünce, o gece sohbete gitmemeye karar verdim ama!..

İrâdemi aşan bir güç, beni sohbete gitmeye yönlendirdi ve ben rahmetli annemi yarı baygın bir halde bırakarak sohbete gittim.

O geceki sohbet hem çok feyizli ve hem daha uzun oldu. Eve gelince hemen annemin yanına gidip durumuna baktım, hastalığının daha da ağırlaştığını gördüm.

Odama çekildim ve gelişi güzel yatağa uzandım. Bir ara uykuya dalmışım ki, çok açık ve net bir rüya görmeye başladım. Şöyle ki; rüyamda İmam-ı Gazâlî’nin mezarı başın-

dayım ve onun ruhuna Fâtiha okuyorum. Fâtiha bittiği anda mezar açıldı ve İmam-ı Gazâlî hazretleri ayağa kalkıp bana;

“Sen her gece benim İhyâü’l-ulûm kitabımı okuyup sohbet yaparken, bana da bol bol sevaplar geliyor. Ancak birkaç günden beri annenin hastalığından dolayı seni üzgün görüyorum. Gel hemen eve gidip annene mânevî iğne yapayım; hem annen iyileşsin, hem sen üzüntüden kurtul.” dedi.

Bir anda eve geldik, annem yine ağır hasta halinde yatıyordu. İmam-ı Gazâlî hazretleri annemin önce sağ koluna, sonra sol koluna birer mânevî iğne yaptı ve sonra bana: “Annen şimdi iyileşir.” dedi ve gülümseyerek ayrılıp gitti.

Uyandığım anda hemen annemin odasına gidip baktım; koma halindeki annem hasta yatağından kalkmış namaz kılıyordu. Yere oturup selâm vermesini bekledim.

Rahmetli annem selâm verince bana dedi ki: “Oğlum, ne oldu bilmiyorum ama bir anda uyandım. Baktım kuş gibi hafiflemişim ve hiçbir yerim ağrımıyor. Hemen kalkıp abdest aldım ve iki rek’at şükür namazı kılarken sen geldin.” dedi.

SELMA HANIM

Güleç yüzü, güzel ahlâkı ve iyilikseverliği ile her açıdan örnek bir kadın olan Selma Hanım; temizlik işlerinde evhâma yakın derecede aşırı titiz olduğundan, genelde namazlarını biraz geç kılıyordu.

Selma Hanımın diğer bir özelliği de çok açık ve net rüyalar görür, bunları kendi yorumlar ve yorumlarının çoğunun doğruluğuna tanık olurdu.

Bir gece rüyâsında öldüğünü, teneşir üstünde yıkan-
dığını, beyaz bir kefene sarıldığını ve bir tabutun içine sırt
üstü yatırılıp helâllik alındığını, sonra bir camiye götürölüp
musallâ taşının üstüne konduğunu ve cenâze namazının kı-
lındığını görüyor.

Kendisini yıkayanları, tabutunu taşıyanları ve cenâze
namazını kılanları açıkça gören Selma Hanım, kabristana
yaklaşıp da açılan mezarını görünce, aşırı derecede
korkuyor ve yakınlarına, “Ne olur, beni burada yalnız bırakıp
gitmeyin!” diye yalvarmaya başlıyor.

Tabii ki sesini duyan olmuyor ve Selma Hanım en
yakınları tarafından mezara indiriliyor ve tahtaları dizildikten
sonra üzeri toprakla örtölüyor.

En yakınları ve komşuları “Son görevimizi yaptık.” diye
onu kara toprağın altında yalnız bırakıp dönerlerken, Selma
Hanım arkalarından bakıp ağlıyor ve aşırı derecede korkuya
kapılıp şok oluyor.

Bir anda şimşek çakar gibi çok parlak iki ışık beliriyor ve
Münker-Nekîr denilen sorgu melekleri karşısına dikiliveriyor.

Münker-Nekîr melekleri gök gürlemelerini aşan yüksek
bir sesle, “Ya Selma! Rabbin kim?” diye soruyorlar.

Henüz üstündeki ölüm şokunu atamayan ve melekleri
görünce aşırı derecede korkan Selma Hanım, korku ve
heyecandan Rabbi’nin ismini hatırlayamıyor ve “Rabbim
Allah” diyemiyor.

Selma hanım cevap veremeyince, melekler daha gür bir
sesle tekrar tekrar “Rabbin kim?” diye soruyorlar.

Ruhsal şoktan Rabbi’nin ismini hatırlayamayan Selma
Hanım, korkudan çılgına döndüğü ve tüm ümitlerini yitirdiği
anda,

Mezarın içinde çok nurlu ve sevimli bir varlık beliriveriyor ve Selma Hanım'a, "Rabbim Allah de!" diyor.

Bir anda kendine gelen Selma Hanım, "Rabbim Allah! Rabbim Allah!" diye bağılıyor ve yavaş yavaş korkuları hafifleyip kendine gelmeye başlıyor.

Nurlu varlığın yardımı ile Münker-Nekîr meleklerinin, "Dinin nedir ve peygamberin kimdir?" gibi sorularına da "Dinim İslâm ve Peygamberim Muhammed (s.a.v.)" diye cevap verince, kabirdeki sorgulama bitiyor ve melekler tebrik edip gidiyor.

Kabirdeki sorgulamanın bitmesi ve Münker-Nekîr meleklerinin gitmesi ile üstündeki şoku ve korkuyu atıp çok rahatlayan Selma Hanım, en korkulu ânında mezarına gelip ona yardımcı olan ve mezarını aydınlatan nurlu varlığa,

"Canımdan çok sevdiğim evlâtlarım, kardeşlerim, eşim ve dostlarım beni yalnız bırakıp gittikleri en korkulu ve en kritik ânımda yanıma geldin ve bana yardımcı oldun. Allah aşkına sen kimsin?" diye soruyor.

Nurlu varlık: "Ben senin kılmış olduğun beş vakit namazım. Sen beni güzelce kıldığın için, Allah (c.c.) beni nurlu ve güzel şekilde yaratıp sana yardımcı olmam için gönderdi ve kıyâmete kadar seni yalnız bırakmayacağım." diyor.

Bunun üzerine Selma Hanım, "Peki ama neden geç geldin? Sen gelinceye kadar ben çok korktum." deyince, o nurlu varlık da "Sen de beni biraz geç kılardın." diye cevap veriyor...

ŞEHİTLER ÖLMÜYOR

Abdülkâdir Bağdâdî iki aylık hâmile eşi ile bir gün sabah kahvaltısını yaparken, minârelerden acı acı salâlar veriliyor ve ardından,

Komşu kasabaya düşmanların baskın yaptığı bildiriliyor ve eli silâh tutanların Allah aşkına acele, merkez câmii önünde toplanmaları isteniyordu.

Bir anda tıkanan ve ağzındaki lokmayı güçlkle yutan Abdülkâdir, çok sevdiği eşine: “Düşman benim din kardeşlerime saldırırken, ben evde oturamam! Ne olur, bana hakkını helâl et!” diyor ve silâhını kaptığı gibi merkez câminin önüne gidiyor.

Aylar sonra eşinin şehit haberini alan genç hanım, “Ben bu acıya nasıl dayanırım?” diye ağlamaya başladığı anda, hz. Âmine’nin de Peygamberimizi yetim doğurduğunu hatırlıyor ve

“Allahım! Bana sabır ver, âhirette eşimden ayırma ve karnımdaki yavrumu sâlihlerden eyle.” diye dua ediyor. Aradan aylar geçiyor ve Peygamberimiz (s.a.v.) gibi ana karnında yetim kalan yavrusu dünyaya geliyor.

Beş yaşına kadar annesinin yanından hiç ayrılmayan ve “baba” diye bir şey bilmeyen çocuk, beş yaşından sonra dışarı çıkmaya başlayınca ve yaşıtlarının “Baba baba!” diye birilerine koştuğunu görünce, ağlayarak eve geliyor ve annesine,

“Anne! Arkadaşlarımdan hepsinin babaları var da neden benim babam yok?” diye soruyor. Bir anda çok duygulanan

ve gözyaşlarını tutamayan annesi, “Yavrum! Senin de baban var ama çok uzaklara gitti.” diye cevap veriyor.

Ara sıra aynı soruyu soran ve aynı cevabı alan çocuk, zamanla gerçeği öğreniyor ama annesini üzmemek için bu konuyu hiç açmıyor.

* * *

Aradan yıllar geçiyor ve çocuk 12 yaşına gelince bir gün medrese’de (okulda) eline bir şiir geçiyor. Bu şiirde kendini bulan çocuk, medrese çıkışı eve gelip odasına kapanıyor ve ağlayarak hafif bir sesle aşağıdaki şiiri okumaya başlıyor.

Anne anne! Babam yok mu? Nerde kaldı gelmedi?

Gözlerimden akan yaşı, hiç kimseler silmedi.

Ben büyüdüm, beni görüp muradına ermedi.

Çok bayramlar geldi geçti, bir elbise görmedim,

Çok geceler aç yattım, hiç kimseler bilmedi!

Geçti anam, geçti artık, ağlamanın zamanı!..

Yavrusunun okuduğu şiiri dışarıda gizlice dinleyen ve çok duygulanan annesi, birden içeri giriyor ve yavrusunun boynuna sarılıp ağlamaya başlıyor.

Ana-oğul ağlaşıırken bir ara uykuya dalan çocuk, rüyasında babasını görüyor ve “Babacığım! Sen ölmedin mi? diye soruyor.

Babası; “Yavrum ben ölmedim, şehit oldum! Şehitler ölmez ki!” diyor ve sonra, “Üstünde kul hakkı olmayan arkadaşlar, diledikleri an cennetin içine girip geziyorlar. Benim üstümde kul hakkı olduğundan, cennetin kapısına kadar gidiyorum ama içeri giremiyorum!” diyor.

Çocuk; “Babacığım! Üstünde kimin hakkı var?” deyince, babası: “Komşumuz Hasan Amca’ndan ödünç olarak bir tas un almıştım, onu ödemedemden şehit oldum; annen o tası biliyor.” demiş.

Sevinçle uyanan çocuk, “Anne! Ben babamı gördüm. Babam ölmemiş, şehit olmuş!” diyor, gördüğü rüyayı anlatıyor ve sonra,

“Anneciğim! O tasa un doldur da Hasan amcaya götürüyim de babam cennete girsin.” diyor.

Annesi tası hazırlayınca, koşarak Hasan amcasına gidip gördüğü rüyayı anlatıyor ve “Hasan amca ne olur, babama hakkını helâl et de cennete girsin” diye yalvarıyor.

Hasan amca ağlayarak çocuğu kucaklıyor. “Unu aldım, kabul ettim, babanın borcu ödendi ve ona bütün hakkım helâl olsun.” diyor.

Sonra, “Bu benden size hediye olsun.” diye içi un dolu tası tekrar çocuğa veriyor. Ayrıca o anda cebinde ne kadar parası varsa, hepsini çocuğun cebine koyuyor...

BİR BABANIN VASIYETİ

Denizaşırı uzak ve tehlikeli bir yolculuğa çıkma zorunluluğunda olan Basralı Abdullah, evden ayrılırken eşine, “Ben kendim okuyamadım ama yavrum Yusuf’u ehli Kur’an olarak yetiştirmek istiyordum. Eğer bu tehlikeli yolculuktan geri dönemem ve gurbet ellerinde ölüp kalırsam, yavrum Yusuf’umu ehli Kur’an olarak yetiştirmeni istiyorum, bu konuda sana güveniyorum ve sizi Allah’a emanet ediyorum.” demiş.

Birbirlerini çok seven ve çok mutlu olan bu eşleri ölüm ayırmış ve küçük Yusuf yetim kalmış. Aradan yıllar geçmiş ve yetim Yusuf 7 yaşına gelince, annesi onu kucağına almış ve “Bak yavrum! Rahmetli babanın bir vasiyeti var. Seni ehli Kur’an olarak yetiştirmemi istemişti ve ben de ona söz vermiştim. Allah nasip ederse yarın seni medreseye götürmek istiyorum. Ne dersin?” diye görüşünü sormuş.

Yusuf: “Anneciğim! Babamın vasiyetini yerine getir ve beni medreseye yazdır. İnşâAllah ehli Kur’an bir âlim olarak yetişirim.” demiş.

Sabah namazından sonra yavrusunu güzelce tertemiz yıkamış, en güzel çamaşırlarını giydirmiş, sevdiği şeyleri hazırlayıp karnını doyurmuş; sonra tekbir getirip yetim Yusuf’unu kucağına almış ve

“Allah’ın Kitab’ı olan Kur’an’ı öğrenmeye gidecek olan yavrumu yolda yaya yürütemem!” diye, medreseye kadar kucağında taşımış.

O gün çok duygusal anlar yaşayan kadın, yatış namazından sonra rahmetli eşini hatırlayarak, “Ah! Bu günleri görmedi.” diye çok ağlamış!

Ağlayarak ve eşinin özlemi ile yatan kadın, rüyasında eşini güleç yüzlü ve sevinçli görmüş. Eşi, “Allah senden râzi olsun!” diye önce hanımına dua etmiş ve sonra,

“Kabrim dar, sıkıcı ve karanlıktı ama bu sabah birden hem genişledi ve hem nurlandı. Meleklerle bunun nedenini sordum?”

Dediler ki:

Arkandan kalan yavrunu annesi bugün medrese’ye götürdü. Senin yavrun hocanın önünde diz çöküp

“Bismillâhirrahmânirrahîm” deyince, Allah (c.c.): “Yavrusu benim adımı anıp, benim Kitabımı okurken, mezarda yatan babasına azap etmekten hayâ ederim.” buyurunca, kabrin hem genişledi ve hem nurlandı.

Ağlayarak uyanan kadın, eşinin ruhuna bir Fâtîha ile üç İhlâs okuduktan sonra tekrar yatmış. Bu defa da kendisini Sırat Köprüsü’nün başında görmüş.

Cehennem’den yükselen alevlerin arasından, yana yana, düşe kalka ve korkunç çığlıklar atarak Sırat Köprüsü’nü geçmeye çalışanları görünce çok korkmuş. “Ah! Ben de nasıl geçerim ki...” diye düşünürken, yanına iki melek gelmiş ve ona:

“Sen Allah’ın Kitabını okumaya giden yavrumu yolda yaya yürütmem diye kucağında taşıdın. Biz de bugün seni Sırat Köprüsü’nde yaya yürütmeyeceğiz.” demişler ve bir anda kuş gibi uçurup cennete götürmüşler...

YAVRUM KUR'AN OKU!

Oku yavrum oku, sen Kur'an oku,
Kalbinden çıksın cin, şeytan ve korku.
İçin, dışın nur olsun, yavrum oku,
Oku yavrum oku, sen Kur'an oku!

Ruhların doğal gıdasıdır Kur'an,
Canların şifa kaynağıdır Kur'an,
Mutluluğun tek adresidir Kur'an,
Oku yavrum oku, sen Kur'an oku!

Son ilâhî kitaptır yüce Kur'an,
Allah'ın kelâmıdır yüce Kur'an,
Nur olur, O'nu inançla okuyan,
Oku yavrum oku, sen Kur'an oku!

Kur'an okuyanlar terörist olmaz,
Emperyalist güçlere âlet olmaz,
Vatana, millete saygısız olmaz,
Oku yavrum oku, sen Kur'an oku!

Oku yavrum, melekler hayran olsun,
Yüce Rabbimiz senden râzı olsun,
Anan, baban cehennemden kurtulsun,
Oku yavrum oku, sen Kur'an oku!

Oku yavrum oku, yer, gök nur olsun,
Gazap kalsın, ilâhî rahmet olsun,
Tüm dünyada bolluk, bereket olsun,
Oku yavrum oku, sen Kur'an oku!

Kur'an'dır yerlerin, göklerin nûru,
Evrensel denge ve düzen unsuru,
Kur'an'dadır insanlığın huzuru,
Oku yavrum oku, sen Kur'an oku!

Kur'an okundukça kıyâmet kopmaz,
Evrensel denge ve düzen bozulmaz,
Allah'ın gazabı kullara olmaz,
Oku yavrum oku, sen Kur'an oku!

İslâm'ın anayasasıdır Kur'an,
Ne mutlu onu okuyup anlayan,
Cennete girer onu uygulayan,
Oku yavrum oku, sen Kur'an oku!

Ya Rab! Tüm yavrular Kur'an okusun,
Her biri bilinçli müslüman olsun,
Kur'an yaşansın, adâlet olsun,
Oku yavrum oku, sen Kur'an oku!..

KIZINI KABİR AZABINDAN KURTARAN ANNE

Çocukluğu yetimlik ve gençliği yoksullukla geçen Sâliha Hanım, hayatının en huzurlu ve en mutlu günlerini yaşarken çok sevdiği eşi âniden hastalanıp ölünce, genç yaşta dul ve iki yaşındaki biricik yavrusu Sümeyye de yetim kalmış.

Aradan yıllar geçmiş ve biricik kızı Sümeyye 13 yaşına gelince, o da babası gibi âniden hastalanıp ölünce zavallı Sâliha Hanım'ın dünyası kararmış, yemeden içmeden kesilmiş ve aylarca ağlamış.

Zamanla kaderine razı olup yavrusunun ölümünü kabullenmiş ama hasretine dayanamadığı biricik yavrusunu rüyada görmek için her gece dua etmeye ve istihâre namazı kılmaya başlamış.

Bir gece istihâre namazından sonra hafifçe uykuya daldığı anda, biricik yavrusunun saçlarının alev alev yanarak kabirde azap olduğunu görüyor ve kızı “Anneciğim! Beni bu kabir azabından kurtar.” diye ona yalvarıyor.

Kızının kabirde saçlarının alev alev yanarak azap olduğunu görünce içi yanan Sâliha Hanım, “Ah, yavrum!” diye kızını kabir azabından kurtarmak için çok çırpınıyor ama elinden bir şey gelmeyince gür bir ses işitiyor ve ona, “Kızını kabir azabından kurtarmak istiyorsan, kırk gün üç kalbi bir araya getir.” diyor.

Ağlayarak uyanan Sâliha Hanım, bu şifreli mânevî mesajdan hiçbir şey anlayamadığı için sabah erkenden hocalara gidip rüyasını anlatıyor ama hiçbiri tatmin edici bir cevap veremeyince, herkesin sevip saydığı ve öğütlerinden

yararlandığı Hacı Teyze denilen yaşlı kadına gidip ondan bu mânevî şifreyi yorumlamasını rica ediyor.

Hacı Teyze gözlerini kapayıp bir an gönül âlemine daldıktan sonra “Kızım! Bu üç kalpten biri senin kalbin, ikincisi gecenin kalbi yani tam gece yarısı, üçüncüsü de Kur’an’ın kalbi olan Yâsin Sûresi’dir. Kırk gece tam gece yarısında abdest alıp huzur-u kalp ile iki rek’at namaz kıl, ardından hiç konuşmadan yine huzur-u kalp ile Yâsin Sûresi’ni yavaş yavaş okuyup sevabını kızının ruhuna bağışla ve sonra ellerini açıp kızının kabir azabından kurtulması için Allah’a (c.c.) çok çok dua et.” diyor.

Hacı Teyze’nin bu yorum ve tavsiyesini can kulağı ile dinleyen Sâliha Hanım, hemen o gece tam gece yarısında abdest alıp güzelce iki rek’at namaz kılıyor, ardından hiç konuşmadan huzur-u kalp ile yavaş yavaş ve içine sindire sindire Yâsin Sûresi’ni okuyup sevabını kızının ruhuna bağışlıyor ve sonra ellerini açıp kızının kabir azabından kurtulması için Allah’a (c.c.) çok dua edip yalvarıyor.

Kırkinci gece de güzelce abdest alıp iki rek’at namaz kıldıktan ve huzur-u kalp ile Yâsin Sûresi’ni okuduktan sonra, kızının kabir azabından kurtulması için Allah’a (c.c.) dua edip yalvarırken içinde rahatlama, gönlünde huzur, bedeninde hafiflik hissediyor ve oturduğu yerde “Allah, Allah” diye ruhsal zevkle zikretmeye başlıyor.

Allah’ın (c.c.) yüce ismini mânevî feyiz ve ruhsal zevkle zikrederken hafifçe uykuya dalıyor ve biricik yavrusunun cennet bahçesine dönüşen kabrinde gülümseyip oturduğunu görüyor.

Biricik kızının kabir azabından kurtulduğunu ve karanlık kabrinin nurlanıp cennet bahçesine dönüştüğünü gören Sâliha Hanım, sevinçle kızına sarılıyor ve: “Kızım! Sen dünyada beş vakit namazı kılar ve Kur’ân-ı Kerîm’i de

okurdun, neden sadece saçların alev alev yanıyordu?” diye soruyor.

Kızı: “Anneciğim! Allah (c.c.) senden râzı olsun, beni kabir azabından kurtardın.” diye önce annesine dua ediyor. Sonra “Ben beş vakit namazı kılıp Kur’ân-ı Kerîm’i de okuyordum ama ara sıra başımı örtmeden dışarı çıktığım için Allah’ın (c.c.) adaleti gereği sadece saçlarım alev alev yanıyordu.” diye kabir azabının nedenini açıklıyor.

İBN-İ ÂBİDÎN’İN RÜYASI

Fukahâlar yani fıkıh ilminde uzmanlaşan âlimler; mutlak müctehidler, mezhepte müctehidler, mes’elelerde müctehidler, eshâb-ı tahrîc, erbâb-ı tahrîc, eshâb-ı temyîz ve önceki âlimlerin kitaplarından doğru olarak nakil yapabilenler olmak üzere yedi sınıftır.

Önceki âlimlerin kitaplarından doğru olarak nakil yapabilen yani fıkıh âlimlerinin son halkası olan İbn-i Âbidîn, hicrî 1198 (M 1784) yılında Şam’da doğdu ve hicrî 1252 (M 1836) yılında yine Şam’da vefat etti.

Yıllarca Emevî Câmii imamlığı ve Şam müftülüğü yapan ve zamanın en üstün fıkıh âlimi olan İbn-i Âbidîn bir gece rüyasında, Emevî Câmii’ne bir cenaze getirildiğini ve cenaze ile birlikte pek çok meşhur sahabenin de Emevî Câmii’ne geldiğini görüp şaşırıyor.

Sahâbelere, “Bu cenâze kim?” diye soruyor. “Bu cenâze hz. Osman (r.a.)” diyorlar. “Peki bunun cenâze namazını kim kıldıracak?” diye soruyor. “Sen kıldıracaksın.” diyorlar.

Bir anda uyanıp yatağından fırlayan tefsir, hadis ve özellikle fıkıh ilminde zamanın en üstün âlimi olan ve her gün

beş vakit namazdaki ka'delerde (oturuşlarda) “Es-selâmü aleyke eyyühe’n-nebiyyü ve rahmetul’llâhi ve berekâtühü” yü okurken Peygamberimizi (s.a.v.) kalp gözü ile gören İbn-i Âbidîn, rüyasını farklı şekillerde yorumlamaya çalışıyor ama gönlü tatmin olmayınca,

Sabah namazından sonra hemen üstadı, mânevî hocası, mürşidi ve zamanın müceddidi (kutuplar dâhil, yeryüzündeki bütün evliyaların başı) olan Mevlâna Hâlid-i Bağdâdî hazretlerine gidip rüyasını anlatıyor.

Mevlâna Hâlid-i Bağdâdî hazretleri gülümseyerek “O cenâze benim; çünkü ben Hz. Osman’ın soyundan gelen o’nun torunuyum. Cenâzemde hazır olan pek çok kişi de meşhur sahabelerin torunları.” ve sonra “Ey İbn-i Âbidîn! Benim cenâze namazımı sen kıldıracaksın; çünkü sen de Peygamberimizin (s.a.v.) soyundan gelen seyyidlersin.” diyor.

Bağdat yakınlarındaki Zûr kasabasında 1778 (H 1192) yılında doğan Mevlâna Hâlid-i Bağdâdî hazretleri gerçekten kısa bir zaman sonra 1826 (H 1242) yılında Şam’da vefat ediyor, cenâze namazını Emevî Câmii’nde İbn-i Âbidîn kıldırıyor ve Şam’ın kuzeyindeki Kasiyun Dağı’nın eteklerindeki kabristana defnediliyor. Rahmetullahi aleyh.

Her kamerî ayın ilk çarşamba günü sabah namazından sonra medfûn olduğu türbede, tasavvufî ağırlıklı seçkin bir cemaat toplanıyor; çok feyizli zikirler, sohbetler yapılıyor ve sohbetten sonra hafif ikramlar yapılıyor.

Allah’a (c.c.) sonsuz şükürler olsun ki bir çarşamba günü sabah namazından sonra benim gibi bir âcize de o mübârek sohbette hazır olmak nasip oldu. Allah (c.c.) tüm okurlarımı ve ben âciz kulunu Mevlâna Hâlid-i Bağdâdî hazretlerinin yolundan ve şefaatinde mahrum etmesin. Âmîn!..

Mevlâna Hâlid'in Kalbi ve Kâbe

Babası, hz. Osman'ın ve annesi hz. Ali'nin soyundan olan Mevlâna Hâlid, daha çocuk yaşında iken Kur'an'ı ezberlemiş; sonra Sâlih-i Kürdî, Abdurrahmân-ı Kürdî, Abdurrahîm Berzencî ve Abdullah-ı Harpânî gibi zamanın tanınmış âlimlerinden ders okuyup onlardan icâzet (diploma) almış ve zühd-ü takvâsı ile mânevî açıdan da olgunlaşmış zamanın seçkin âlimleri arasına katılmış.

Genç yaşta deve ile hacca giderken, uğradığı şehirlerdeki âlimler onun ilmine, ihlâsına ve zühd-ü takvâsına hayran olmuş ve şehirlerinde biraz daha kalması için rica etmişler.

Zühd ve takvâ sahibi olan yani âhireti dünyaya tercih edip her çeşit günahlardan şiddetle sakınan ve tefsir, hadis, usul, fıkıh gibi zâhirî ilimlerde uzmanlaşan Mevlâna Hâlid; bunlarla yetinmeyip mânevî yollarda ilerlemek için keşfi (kalp gözü) açık olan Allah dostlarını arıyor, onların sohbetlerinden ve feyizlerinden yararlanmak istiyor.

Medine-i Münevvere'ye gelince orada keşfi açık olan Yemenli bir Allah dostunu bulup onun ruhsal feyizlerinden ve mânevî sohbetlerinden yararlanıyor ve Medine'den Mekke'ye gideceği zaman ondan özel bir öğüt istiyor.

Yemenli; "Mekke'de farklı mezheb ve farklı meşreblere tâbi olan pek çok Allah dostu vardır; onlar seni tanır ama sen onları tanıyamazsın. Bu nedenle Mekke'de hikmetini bilemediğin hiç bir şeye karışma ve hiç kimseyi kınama." diye öğüt vermiş.

Mevlâna Hâlid, Mekke'ye gelince önce umre tavafı ile umre sa'yini yapmış ve sonra Kâbe'ye yakın bir yere oturup Kur'an okumaya başlamış. Bir ara bakmış ki sırtını Kâbe'ye dönen bir adam sürekli kendisine bakıyor.

Bu adamın saygısızlık yapıp Kâbe'ye sırtını dönmesini içine sindiremeyen Mevlâna, "Arkadaş, Kâbe'ye sırtını döneceğine yüzünü dönsen daha iyi olmaz mı?" deyince, sırtını Kâbe'ye dönen adam "Ah Mevlâna! Medine'deki Yemenlinin öğütlerini unuttun mu? Hikmetini bilmediğin bir şeye neden karışıyorsun?" diyor.

Hiç tahmin etmediği bu adamın da keşfi açık Allah dostlarından olduğunu anlayan Mevlâna, önce özür dilemiş ve sonra "Sırtını Kâbe'ye dönüp sürekli bana bakmanın hikmeti nedir?" diye sormuş.

Adam gülümseyerek: "Ben önce Kâbe'ye, sonra senin kalbine baktım; senin pırıl pırıl parlayan tertemiz kalbini Kâbe'den daha nurlu gördüğüm için yüzümü sana ve sırtımı Kâbe'ye döndüm." demiş.

HUMUSLU ŞEHİDİN BORCU

İslâm mücâhidlerinden Selmân-ı Mısırî (r.a.), Allah (c.c.) yolunda cihad etmek ve insanlara ilâhî emirleri tebliğ etmek için devesine binip kızgın çöllerde kabile kabile dolaşırken,

Bir gece yatsı namazını kılmak ve biraz dinlenmek için devesinden inip onu bir çalıya bağlamış. Namazdan sonra oturduğu yerde gözlerini kapayıp "Allah, Allah" diye zikrederken kendinden geçip hafif bir uykuya dalmış.

Uyandığı anda gözlerini açıp hemen devesine bakmış ama deve bağlı olduğu çalıktan kurtulup gecenin karanlığında kaybolmuş. Yiyeceği, içeceği ve her şeyi devenin üzerinde olduğundan ve çölde devenin kaybolması sahibinin intiharı anlamına geldiğinden, bir anda paniğe kapılıp gecenin karanlığında devesini aramaya başlamış.

Ümitsizce devesini ararken çok uzaklarda bir ışık görmüş ve ışığa doğru yaklaşıncı beyazlar giyinmiş, çok nurlu bir kişinin seslice Kur'an okuduğunu ve onun gibi giyinmiş kalabalık bir cemaatin de onu dinlediklerini görünce, o da yanlarına gidip oturmuş ve okunan Kur'an'ı dinlemeye başlamış.

Çok yorgun olduğu için uyku-uyanık arası, okunan Kur'an'ı dinlerken cemaatten biri ona bir taş uzatmış ve eli ile yat diye işaret etmiş. Başını taşın üstüne koyduğu anda kendinden geçmiş ve derin bir uykuya dalmış. Sabaha karşı uyanınca bakmış ki yanında ne Kur'an okuyanlar var ne de ışık var, bulunduğu yer de kapkaranlık...

Az sonra gözleri karanlığa alışınca ve etrafındaki mezar taşlarını görünce bulunduğu yerin bir kabristan olduğunu, Kur'an okuyanın da ve dinleyen nurlu cemaatin de o kabristanda yatan sâlih kişilerin ruhları olduğunu ve ışık sandığı aydınlığın da nur olduğunu anlamış.

Bu yaşadığı olaylar karşısında şoktan şoka giren ve kalp gözü açılıp ruhsal âlemlere dalan Selman, şaşkın şaşkın etrafına bakınırken beyaz atlara binmiş bazı kişilerin uçar gibi hızla yanından geçtiğini görüyor. Az sonra arkadan gelen bir kişinin atı zayıf olduğu için onun yavaş yavaş geldiğini görünce hemen yanına gidip selâm veriyor ve uçarak gidenlerin kim olduğunu soruyor.

"Onlar benim arkadaşlarım, filân yerde Rumlarla savaşıırken şehit olduk. Onların üzerinde kul hakkı olmadığı için uçarak cennete gidiyorlar; ne yazık ki benim üç kişiye borcum olduğu için onların gerisinde kaldım." diyor.

Selman, "Sana yardımcı olayım, borçlarını ben ödeyeyim." deyince, "Ben Humusluyum; babam da şehit oldu, evde sadece annem var. Eğer Allah rızası için bana

yardımcı olmak istersen, Humus'ta hz. Hâlid bin Velid'in mefûn olduğu câmînin kible tarafındaki sokağın içinde tek katlı sıvasız kerpiçli eve git ve anneme benim şehit olduğumu müjdeleyip çok çok selâmımı söyle.

Borcuma gelince, ben evlenmek için altın biriktirip bir toprak kap içinde bahçedeki zeytin ağacının altına gömmüştüm. Annem oradan altınları çıkarıp arkadaşım Zeyd'e 7 altın, fırıncı Ali amcaya 10 altın ve küçük amcamın oğlu Hüseyin'e 12 altın borcumu verip helâllik alsın ve geriye kalan altınlar ona helâl olsun." diyor.

Selman, "Ah! Şehit kardeşim." diyor. "Ben bu ıssız çölde devemi kaybettim; eğer devemi bulursam inşaAllah hemen Humus'a giderim ama devemi bulacağımı hiç tahmin etmiyorum ki..." deyince,

Şehit kardeşi, "Ben buraya gelirken yolda sahipsiz bir deve gördüm, bir melek yularından tutmuş buraya doğru geliyordu. Sen burada bekle, az sonra melek deveni buraya getirir." diyor ve helâlleşip âhirette görüşmek üzere ayrılıyor.

Şehit kardeşi ayrıldıktan sonra kaybolan devesinin yavaş yavaş kendine doğru gelmekte olduğunu görünce, koşarak devesine sarılıyor, ağlayarak iki rek'at şükür namazı kılıyor ve sonra devesine binip doğruca Humus'a gidiyor.

Günlerce süren uzun bir yolculuktan sonra Humus'a ulaşınca, önce hz. Hâlid bin Velid'in kabrini ziyaret edip mescidde iki rek'at namaz kılıyor. Ardından tek katlı, sıvasız kerpiç evi arayıp buluyor; şehit kardeşinin annesi ile görüşüyor ve selâmını iletip şehit olduğunu haber veriyor. Sonra oğlunun kimlere, ne kadar borcu olduğunu ve altınların bulunduğu yeri anlatıp görevini tamamladıktan sonra şehit kardeşinin annesiyle vedalaşıp oradan ayrılıyor.

AYNI MEZARDA YATANLAR

Pek çok evliyanın ve sâlih kişilerin medfun (gömülü) olduğu şehrin eski kabristanında, babasının yanında boş yer kalmadığı için çok sevdiği annesini eski bir mezarın üzerine defnettikten yani gömdükten sonra Peygamberimizin (s.a.v.) **“Kabir, ya cennet bahçelerinden bir bahçe ya da cehennem çukurlarından bir çukurdur.”** (Tirmizi) hadîs-i şerîfini işiten Talha bin Üsâme,

“Annemi aynı mezara defnettiğim kişi ya günahkâr bir kişi olup mezarı cehennem çukuru ise, ben anneciğimi kendi elimle bir cehennem çukuruna mı defnettim?” diye korkup pişmanlıktan paniğe kapılıyor ve günlerce bunun etkisinden kurtulamıyor.

Aradan çok geçmeden bir gece rüyasında çok sevdiği annesini cennet bahçesine dönüşen bir kabirde güler yüzlü ve çok sevinçli görünce, önce “Oh! Çok şükür.” diye seviniyor, sonra “Anneciğim seni defnettiğim mezar böyle cennet bahçesi miydi?” diye soruyor.

Annesi, “Hayıryavrum.” diyor. “Tabutumu omuzlarınızdan indirip gömüleceğim kabrin kenarına koyduğunuz zaman ben çok korktum. Çünkü gömüleceğim kabir hem dar hem korkunç karanlıktı ve içindeki kişi, sürekli ‘Ah! Yandım.’ diye feryat edip kabrinde azap oluyordu. Beni kabrime koyup üzerime toprak atarken de onun azabı devam ediyordu.

Ancak ben, Münker-Nekîr meleklerinin ‘Rabbin kimdir, dinin nedir ve peygamberin kimdir?’ sorularına önce kelime-i şehâdet getirip Rabbim Allah (c.c.), dinim İslâm ve Peygamberim Muhammed (s.a.v.) diye cevap verdiğim

anda, o korkunç karanlık kabir hem geniş hem aydınlık oldu ve çok güzel, hoş kokulu bir cennet bahçesine dönüştü. Ah yavrum! Kabrim o kadar güzel ki bütün dünyayı bana verseler vallahi ve billâhi kabrimle değişmem!” diyor.

Oğlu Talha, “Peki anneciğim aynı kabirde ‘Ah! Yandım.’ diye feryat eden kişi ne yapıyor, onun feryatından rahatsız oluyor musun ya da o senin nurundan yararlanıyor mu?” deyince, “Ah yavrum! Benim ondan ve onun benden haberi yok ki.” diyor ve sonra dünyadan bir örnek veriyor.

“Aynı yatakta yatan eşlerden biri çok güzel rüyalar ve diğeri de çok korkunç rüyalar görürken, o anda onların birbirinden haberi olmadığı gibi işte biz de öyleyiz yavrum Talha.” diyor.

EBÛ LEHEB’İN KABİR AZABI

Yeğeni Hz. Muhammed’e (s.a.v.) aşırı düşmanlığından dolayı hakkında Tebbet Sûresi nâzil olan ve “(O) alevli bir ateşe girecektir.” buyrulan Ebû Leheb’i, ölümünden sonra kardeşi Hz. Abbas ile bazı sahabeler rüyalarında, cehennem çukuruna dönüşen kabrinde korkunç alevler arasında cayır cayır yandığını görünce,

“Ey Ebû Leheb! Dünyada Allah’a inanmadığına ve yeğenin Hz. Muhammed’e çok hakaretler edip aşırı düşmanlık yaptığına şimdi pişman mısın?” diye sormuşlar.

Ebû Leheb, önce derin bir “Ah!” çekmiş ve sonra “Dünyada Allah’a inanmadığıma, yeğenim Muhammed’e iman etmediğime ve onu düşmanlarına karşı korumam gerekirken, aksine ona çok hakaretler edip düşmanlık

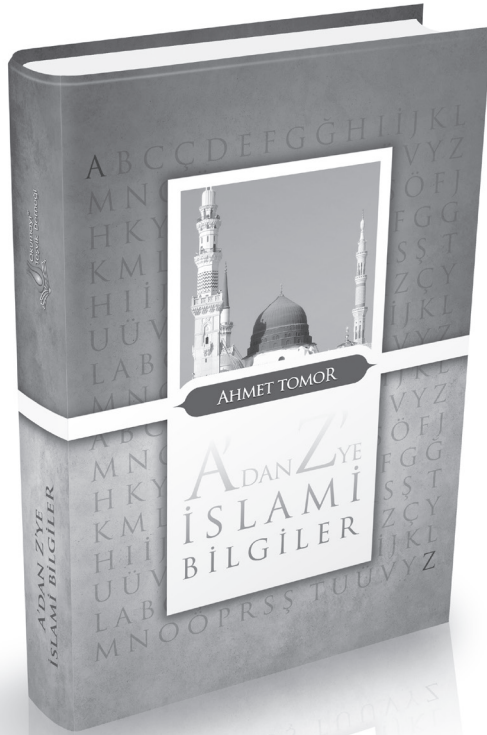
ettiğime o kadar pişmanım ki işte o pişmanlık ateşi beni bu korkunç alevlerden daha fazla yakıyor.” demiş.

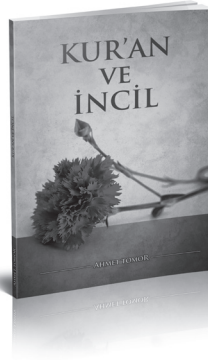
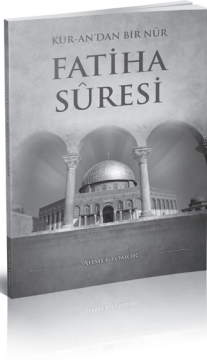
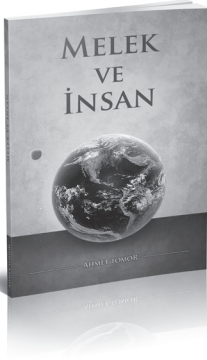
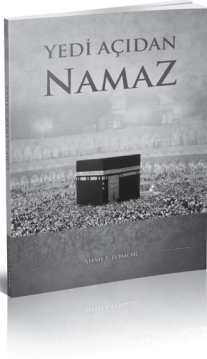
“Bu kızgın alevler seni sürekli yakıyor mu?” diye sormuşlar. “Evet” demiş, “Bu kızgın alevler beni sürekli yakıyor ama sadece pazartesi günleri sabahları biraz soğuyor ve o anda küçük parmağımdan da soğuk sular damlıyor. İşte o anda ben ‘Oh!’ diye biraz rahatlıyorum ve küçük parmağımdan damlayan soğuk suları içip suya kanıyorum.”

“Peki ya Ebû Leheb! Neden sadece pazartesi günleri sabahları kızgın alevlerin biraz soğuyor ve o anda küçük parmağından da soğuk sular damlıyor?” diye sormuşlar.

Demiş ki: “Bir pazartesi günü erkenden evin önünde otururken, câriyem (köle kadın) Süveyde koşarak yanıma geldi ve bana, ‘Ya seyyidî! Müjde olsun, Âmine doğum yaptı ve nur gibi bir erkek çocuk doğurdu.’ deyince, o anda çok sevindim ve câriyem Süveyde’ye bana bu müjdeyi verdiği için seni kölelikten âzad ettim; hemen Âmine’nin yanına git ve yeni doğan yeğenimi emzir dedim.

İşte Pazartesi günü sabahı yeğenim Muhammed’in doğumuna sevinip câriyem Süveyde’yi kölelikten âzad ettiğim için kızgın alevler soğuyor ve git emzir dediğim için de küçük parmağımdan soğuk sular damlayıp içim serinliyor.” diye, Pazartesi günleri sabahları kızgın alevlerin soğumasının ve o anda küçük parmağından da soğuk suların damlamasının hikmetini açıklıyor.

WWW.TOMORHOCA.COM

Çok hızlı, çok sesli ve çok renkli bir ortamda yaşam savaşı veriyoruz. Öğrenci, işçi, memur ve esnaf. Hepsi aceleci, hepsi sabırsız. Koşar adımlarla yürüyenler, kırmızı ışıkta geçenler ve duraklarda bekleyenler. Trafik de uyum sağlayamıyor bu ortama. Sıkışıyor, zorlanıyor ve zaman zaman duruyor. Çağın gereklerinden midir? İnanç ve tevekkül zayıflığından mıdır? İnsanların aşırı lüks ve israfından mıdır? Nedendir? Bilemiyorum ama!... Bizi bekleyen ölümü ve ölümden sonrasını göz ardı edemeyiz ki!... Çünkü inkâr ve gafletle bir şey değişmez. Gözünü kapayanların yalnız kendi dünyaları kararır. Bu nedenle ölümü unutamayız ve ölümden sonrasını yok sayamayız.

ŞİİRLERLE ÖLÜM VE SONRASI

— AHMET TOMOR —

İsteme Adresi:
info@okumayitesvik.com
Tel.: (0264) 278 9 278
Gsm: (0543) 278 9 278 (WhatsApp)
Hediye dir...

Para ile Satılamaz

ISBN: 978-605-86261-6-4

